

Mobilització dels treballadors de Nissan el passat 23 d'octubre per aturar els 1.680 acomiadaments anunciats // FOTO: Albert Salamé

La classe treballadora no vol pagar la crisi

La crisi ja és aquí, i es comença a notar en l'augment del nombre de persones inscrites a les llistes de l'atur i en el degoteig de notícies d'empreses que tanquen i que anuncien expedients de regulació de l'ocupació. Per tal que una crisi fruit del joc especulatiu del capital financer la paguin les classes treballadores, plataformes sindicals i obreres estan preparant mobilitzacions als Països Catalans.

De moment ja anuncien mobilitzacions el 5 de novembre contra els acomiadaments a Barcelona i contra la directiva de les 65 hores el 15 del mateix mes a nivell europeu. També hi ha sobre la taula la proposta d'una vaga general al Principat de Catalunya.

>> Editorial 3 / Economia 10

SUMARI

Mobilitzacions per salvar la història del País Valencià

Una de les víctimes de l'anomenat procés de Bolonya és l'ensenyament de la història del País Valencià. Els nous plans d'estudi de la Facultat d'Història, aprovats precipitadament, han retallat dràsticament les assignatures sobre la pròpia història i per això, des del SEPC s'ha ençetat una campanya amb el suport de part del professorat.

>> Països Catalans 7

La Llei de la dependència no rutlla

Dos anys d'esprés de l'aprovació de la Llei de la dependència, pràcticament totes les forces polítiques, sindicals i socials coincideixen en qualificar de fracàs el seu desenvolupament, per la manca de finançament dels drets que la normativa diu regular.

>> Economia 10

Corrupció de Salses a Guardamar

Jean-Paul Alduy (dreta) ha vist com el jutge ha ordenat repetir les eleccions per l'"afar dels mitjons"

Allarg del mes d'octubre s'han destapat diversos casos de corrupció des del Rosselló al Baix Segura passant per Mallorca i el Ripollès que han afectat la classe política catalana. A Perpinyà, Jean-Paul Alduy (UDF) ha vist com el Tribunal de Montpellier ha ordenat repetir les eleccions municipals a causa de "l'afar dels mitjons". Uns fets que han destapat una autèntic sistema creat per la família Alduy -entre pare i fill duen cinquanta anys al capdavant de l'alcaldia- per perpetuar-se al poder.

Per altra banda, en pocs dies de diferència dues poblacions del Baix Segura, Bigastre i Sant

Fulgenci, han vist com es detenen els alcaldes del PSPV-PSOE. A Planoles (el Ripollès) l'alcaldia -independent en una llista de CiU- ha passat una setmana a la presó acusat de malversació de fons públics.

Tanmateix, on la situació és més caòtica és al Parlament balear. Ja hi ha cinc diputats imputats -tres del PP, un del PSIB-PSOE i un d'UM- fet que representa el 8,5% de "ses senyories". El cas de Bartomeu Vicens (UM) a més, ha deixat el govern en minoria i amb l'amenaça d'eleccions anticipades.

>> Països Catalans 4 i 5

EN PROFUNDITAT

Cartell de la Trobada amb la imatge del quadre de Toni Miró "Manifestants 2006" // FOTO: Jordi Salvia

Com construir la unitat popular?

Com es pot treballar als ajuntaments des d'una perspectiva d'esquerres i transformadora? Qui ha de participar en la construcció de la unitat popular? Quina aportació poden fer les CUP a l'articulació d'aquest espai? Què significa democràcia participativa? Les persones que van participar el dissabte 1 de novembre a la Trobada cap a la Unitat Popular a Ribes (Garraf) van compartir les reflexions sobre aquestes qüestions i d'altres de similars amb l'objectiu de reforçar un moviment polític, l'esquerra independentista, que està en procés d'estructuració i creixement.

L'ACCENT hem entrevistat alguns dels regidors de les CUP i altres militants que van assistir a la Trobada per conèixer la seva opinió en aquests debats i sobre la necessitat d'espais de trobada com el celebrat a Ribes.

>> En profunditat 8 i 9

PUNT DE MIRA

FBI a la francesa

MARTA SERRA PERPINYÀ

Els canals de televisió privats, coneguts per la seva poca sensibilitat social, són els que han batejat la reorganització del sistema repressiu francès, com un FBI a la francesa. Tremoleu.

L'escàndol va arribar amb noms de dones: Edvige i Cristina, nous fitxers policials per a controlar els moviments de la població. Darrer, arribaven més discrets Ardoise, i Sric, dos fitxers més tots ells destinats a centralitzar, tractar, recollir, sistematitzar en definitiva "racionalitzar" els fitxers policials francesos. Sarkozy, a través del Ministeri d'Interior, ha decidit reformar el que tots els ciutadans de l'Estat francès coneixem, com a RG. Un cos encarregat de vigilar la població sospitosa d'alguna cosa i de fer-ne un fitxatge sistemàtic i literal: tota persona que administrativament resideix en sòl francès té una fitxa que és susceptible de no estar en blanc. Podríem dir que tenim uns fitxers policials i polítics, al marge dels judicials, totalment legalitzats.

El Ministeri d'Interior vol aïllar ara els Renseignements Généraux amb la Direction de Surveillance du Territoire per crear una nova Direction Centrale du Renseignement Interieur. Diuen que l'objectiu és unificar fitxers i optimitzar el treball, però a la llarga ja es deixa entreveure una perspectiva de privatització de la seguretat. Tremoleu, que el Gran Germà us espera a les portes de casa, si penseu massa, a les de l'escola si els vostres pares no tenen papers, o de la feina si heu gosat manifestar-vos massa fort.

De moment sembla que alguns de les reformes que proposava el govern de la UMP queden congelades, o més ben dit les han apartat per poder-hi fer un rentat de cara que permeti una aprovació sense gaire rebombori. Cal dir que les declaracions d'alguns encarregats ministerials feien fredar "evidentment, no es tracta de posar en aquests fitxers, en cap cas, l'orientació sexual de les persones. Són fitxers per combatre el terrorisme". Quan s'ha de justificar que no es farà un fitxatge basat en l'orientació sexual i seguidament es parla de terrorisme, n'hi ha perquè les cames ens facin figa. De moment diuen que l'orientació sexual no entrarà, però els menors de 13 anys sí que seran fitxats, amb la promesa d'eliminar el fitxer si "es porten bé".

Mentrestant, en el seu més pur estil de país dels drets de l'home, els sistema judicial ha tornat a enviar Jean-Marc Rouillan al calabós. Per insinuar que no es penedia de res.

I la popularitat de Sarkozy, no es pot dir que pateixi gaire.

COL·LABORACIÓ J. ESTRADA CRUZ

Decreixement com a consigna de lluita?

El discurs del decreixement, com a mínim, és desencertat; com a màxim, podríem afirmar que és la negació de la negació. Fa uns anys havíem començat a aixecar el cap i últimament arrosseguem el cul per terra. Els nostres importants descobriments, l'extensió de les nostres vides, etc. Així doncs, l'esmentat discurs és una investida contra la raó més elemental: l'ecosistema, encara que fos sense la intervenció de l'ésser humà, creix i es desenvolupa, superant els desastres naturals.

Quan, fa milers d'anys, l'ésser humà hi intervingué, tenia l'objectiu d'assolir una millor qualitat de vida; viure millor havent de treballar menys. Tot exemple dels seus rudimentaris descobriments seguia aquesta direcció. Qualsevol altra espècie, si hagués pogut fer-ho, també hagués pres aquest camí.

Vam descobrir que amb un pal de

punta podíem extreure les arrels de terra més fàcilment i sense haver-nos de malmetre mans i ungles. Però això no implicava haver d'estar de sol a sol, buscant i elaborant pals amb punxa; en tot cas, confeccionar-ne algun de recanvi o per necessitat d'intercanvi. És impensable que aquella gent deixés de fer la migdiada sota l'ombra d'un arbre a l'estiu, o arrecerats dins la cova a l'hivern; de jugar, de fer l'amor, perdre el temps en buscar i construir quelcom que ja tenien.

És bàsic, però necessari, comprendre que el sistema capitalista, de lliure mercat, (de negociació de la producció raonada i planificada) esperona i anima la teoria d'aquest creixement demencial, perquè de cap altra manera pot subsistir. S'entén, doncs, que aquest creixement exponencial va de braçat d'aquesta altra idolatrada xerrameca de la competitivitat, es dibuixa

un gran còctel de confrontació humana, d'insolidaritat, de malbaratament, de campí qui pugui. La resposta a tot plegat, però, no la podem donar amb una altra irracionalitat, emmarcada en aquest discurs del decreixement, òbviament innatural, que pretén salvar la naturalesa.

Fa temps que "la pólvora va ser inventada" i també "la sopa d'all": si no construïm el socialisme, la barbàrie es desenvolupa més i més. Em refereixo al contudent resum que féu la senyora Rosa Luxemburg!, conscient que el marxisme és dialèctica i praxis constant. O sigui que, si algú pretén exposar raons sobre la base d'un marxisme tradicional, ja podem plegar...

Així doncs, del que es tracta és de convèncer la gent que només hem d'elaborar els "pals amb punta" que necessitem, i així tenir el màxim temps lliure per gaudir-lo. Per altra banda, men-

tre hi hagi gent i pobles amb dificultats, això ho podríem fer practicant la solidaritat.

Tot és tan senzill com reelaborar el programa reivindicatiu històric de repartiment de l'esforç necessari i dels beneficis que aquest esforç generi; que trenca amb una superproducció absurda i innecessària. També és irreconciliable que una part dels i les treballadores facin jornades de dotze hores, mentre la producció científica tècnica multiplica els i les aturades, les prejubildades, les precàries...

Per Karl Marx, el capitalisme, a aquestes alçades, ja hauria d'haver desaparegut fa temps. Ens podem imaginar què diria si avui sortís del clot i contemplés el capitalisme torenjant tota la classe treballadora d'Europa amb el capote de les 65 hores i amb 30 milions d'aturats i aturades? N'hi ha per llogar-hi cadires.

BRIGADA CATALANA VENCEREMOS

COL·LABORACIÓ

Un huracà de solidaritat

Entre el 30 d'agost i el 9 de setembre, dos huracans van assolir el territori cubà. El primer, de nom Gustav, afectà enormement la província de Pinar del Río i el municipi especial d'Isla de la Juventud. El segon, Ike, colpejà l'illa d'est a oest, descarregant la seua força per tot el territori cubà.

Aquest estiu ha estat especialment tràgic al Carib. Juntament amb Gustav i Ike, Fay i Hanna han devastat la regió, produint grans destruccions i més de 500 morts a Haití, Jamàica, República Dominicana, Mèxic i els EEUU.

A Cuba, els efectes de Gustav i Ike han estat enormes:

4.260 centres escolars (sobre un total de 13.111) s'han vist danys.

50.000 vivendes han estat totalment destruïdes, i més de 400.000 parcialsment afectades.

7 persones van perdre la vida.

767 cases de tabac es van veure afectades o destruïdes.

El 50% de la collita d'arròs, sucre, tabac, plàtan i vegetals ha quedat destruïda.

Milers de torres de llum i de telefonia, la xarxa de distribució d'aigua potable, carreteres, granges i fàbriques han estat destruïdes o perjudicades.

Hospitals, policlínics i consultoris mèdics també van ser afectats.

Les autoritats cubanes han xifrat els danys en 5.000 milions de dòlars.

Malgrat la virulència i devastació dels dos huracans, les autoritats i organismes cubans s'esforçaren al màxim, com és habitual, per reduir-ne l'impacte; la Defensa Civil mobilità 87.000 efectius que garantiren l'assistència sanitària, el flux d'informació, el transport i l'evacuació

de 2.600.000 persones.

A poc a poc l'exèrcit, totes les organitzacions polítiques i de masses i el conjunt dels ciutadans estan reconstruint els danys de forma col·lectiva i admirable. A data de hui, la totalitat dels escolars han pogut iniciar el curs, s'ha reestablert el subministrament elèctric i d'aigua potable a un alt percentatge de la població, marxa a bon ritme la reparació d'infraestructures i centres sanitaris, i una gran quantitat de fàbriques han reiniciat la seua producció. Ara bé, les destrosses han estat de tal magnitud que Cuba necessitarà anys per a recuperar les seues infraestructures i el nivell de producció agrícola i industrial.

La solidaritat internacional és i serà

fonamental per tal de poder superar aquesta nova dificultat en el procés revolucionari i emancipador cubà.

Xina, Venezuela, Bolívia, i la resta de països que integren l'Alba han fet aportacions econòmiques, materials i humanes valuoses. Per contra, els EEUU van anunciar l'enviament d'apenes 100.000 dòlars, subjectes a la inspecció, control i supervisió d'agents estadunidencs; com no podia ser d'altra manera, el govern cubà ha rebutjat aquest atac a la sobirania d'un estat camuflat en forma d'ajuda.

Als Països Catalans hem de demostrar que Cuba no està sola, que les cubanes i cubans sempre estaran acompanyades per totes aquelles persones que sentim, estimem i lluitem per la justícia social i la igualtat.

Per aquest motiu, des de la Brigada Catalana Venceremos:

1. Denunciem l'embarcament genocida aplicat contra Cuba per part dels EEUU, que dificulta enormement la recuperació dels importants danys causats i impedeix la preparació davant nous huracans, ja que la temporada ciclònica encara no ha finalitzat.

2. Anunciem l'enviament de 2.000 euros dels fons de la Brigada per tal de

contribuir, modestament, al procés de reconstrucció.

3. Establim el pagament d'una quota extraordinària per a tots els membres de la Brigada Catalana Venceremos d'un mínim de 10 euros.

4. Emplacem al conjunt de les organitzacions i la militància de l'Esquerra Independentista a l'aprovació de quotes extraordinàries per tal d'ajudar materialment a la Revolució Cubana.

5. Animem al conjunt de les organitzacions, ateneus, casals i centres socials dels Països Catalans a la realització d'activitats diverses per tal de recaptar fons que puguin contribuir a estendre la solidaritat amb Cuba i la seua Revolució.

6. Els fons recaptats per la Brigada Catalana Venceremos seran fets públics al llarg del mes de desembre i enviats íntegrament als comptes corrents del Govern Cubà, qui gestiona les aportacions solidàries i en qui la Brigada Catalana Venceremos confia plenament en l'atenció a les necessitats i prioritats de la població cubana.

Núm. de C. C. Brigada Venceremos: 2081 0443 53 3300000786 (C. Penedès)

L'ACCENT

Número 141. Tirada: 5.000 exemplars. Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: pccc@accent.cat
Subscripcions: 646 98 16 97
Distribució: 615 54 47 15
Publicitat: 616 07 33

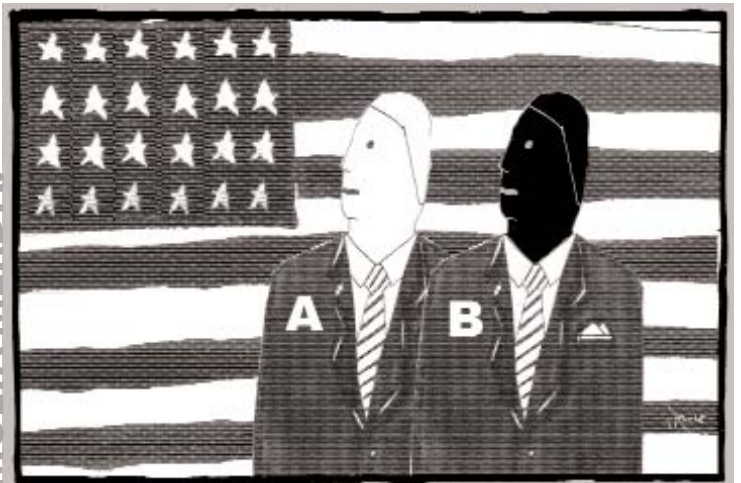
28: Consell de Redacció. Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa.

Opinió: Joan Teran. Economia: Alex Tsiminetsky. Internacional: Ausiàs Almànyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. Correcció: Mercè Mauri. Edició gràfica: Andreu Ginés.

Coordinació gràfica: Oriol Clavera. Il·lustracions: Joan Bonell, Roger Ferrerols. Distribució: Guillem Romero Senent.

Han col·laborat en aquest número: Josep Chiner, J. Estrada Cruz, Enric Llopis, Àlvar Lloris, Aurora Mora, Juanan Muedra, Maria Reyro, Luismi Uhart, Marta Serra, Blanca Serra

MOLTA MERDA!

BLANCA SERRA I PUIG

COL·LABORACIÓ

Pensant ja en un país independent: la llengua, encara

S'ha remarcat un munt de vegades que hi ha nacions que han aconseguit la independència, però no han reeixit a assegurar la supervivència en plenitud de la seva llengua i es fa servir d'exemple la Irlanda lliure. Altres vegades es remarca que la independència política ha estat una eina eficaç per frenar la reculada i recuperar l'ús social i els àmbits d'ús més decisius com ha passat a Finlàndia. Altres assenyalen que la suma de les voluntats dels sectors dirigents i la del conjunt del poble, es poden produir recuperacions impensables com ha succeït amb l'hebreu.

Uns i altres exemples ens han de servir als catalans, tots i totes, però especialment als sectors organitzats de l'activisme lingüístic i compromesos amb la tasca de reconstrucció nacional de la qual la llengua és alhora una eina i un element substancial per reflexionar i per decidir cap a quin model volem encaminar-nos.

La primera tasca imprescindible en tot el procés d'alliberament nacional és tenir una informació fiable del que està passant a tot el territori lingüístic: dades contrastades i sobre àmbits, freqüències d'ús registres més danyats o més resistents, sectors protagonistes... però també dades més difícils de verificar respecte a voluntats, sentiments de lleialtat, de rebuig, de simpatia, expectatives de canvi, etc. En aquest sentit les dades d'observadors de la llengua, (IEC, fundacions, departaments universitaris o governamentals) són cada cop més abundants però alhora més contaminats per les expectatives polítiques que es projecten: n'hi ha que aixequen actes de defunció més o menys immediates i n'hi ha d'un desmesurat i sospitós optimisme. Per això serà especialment important l'exposició i el relat que l'acompanya *Realitat i vitalitat de la llengua catalana* que de la mà de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana, ha preparat el sociolingüista Jordi Solé i Camardons, que es presentarà el novembre a l'IEC i després girarà per tots els Països Catalans. Per primer cop tindrem a l'abast de tota la gent interessada -des de casals a centres d'ensenyament, moviments socials, entitats i organitzacions de tota mena- una visió integral, entenedora i sintètica de la situació i del procés de redreçament de la llengua nacional en tota la seva àrea

NOSTRA PARLA

N.º 1 EDICIONS POPULARS July 1923

MAPA DE LES TERRES DE LLENGUA CATALANA

idiomàtica, dels obstacles i les reculades, dels èxits i els avenços, de les idees i les teories, dels moviments espontanis i dels organitzats, dels individuals i els col·lectius.

La segona tasca és també essencial i es podria resumir en els lemes: contra la fragmentació, vertebració, contra la disgregació, coordinació. Ens cal augmentar la coordinació territorial d'idees, estratègies i objectius al llarg i ample de la nació. En això també s'estan fent passos endavant: la CAL, la FOLC, la Plataforma per la Llengua, l'ADEC, Joves per la Llengua de les Illes, Federació Escola Valenciana, Escoles en Xarxa, i moltes altres organitzacions sectorials d'estudiants, del món del treball, de la justícia, de l'esport, dels mitjans de comunicació, de la sanitat, de les universitats, de la política... han pres consciència que la fragmentació administrativa i política de la nostra àrea idiomàtica és un problema nacional de primera magnitud, particularment negatiu i dolorós per a escriptors, lectors, mestres, alumnat, universitats, editorials i tot el mercat cultural, d'oci i de comunicació en general. Per això és tan important que es multipliquin les accions de vertebració com les jornades, simposis, trobades, intercanvis, estudis, escoles d'estiu de Països Catalans, protagonitzades pels sectors més conscients del moviment d'alliberament nacional: serien un bon exemple tant els Acampallengua, com les escoles de joves de l'esquerra independentista, com les Jornades de la FOLC sobre el mercat cultural en català, les parades de l'ADEC o la

fira d'entitats de l'11 de setembre a Barcelona.

La tercera tasca essencial és mantenir la mobilització de petit i gran format entorn a grans temes i objectius com la unitat de la llengua, la seva presència en immersió a l'escola (Català a l'escola), el català eina de cohesió social, volem viure en català, el català, única llengua oficial, el català llengua comuna de tots, etc. No han de ser únicament lemes de les mobilitzacions sinó també objecte de reflexió per ara i per un futur independent. Hem de tenir clar què vol dir, per exemple, un objectiu com "català única llengua oficial", que no seria més que la transposició jurídica lògica del concepte de "llengua pròpia", doncs no té cap sentit plantejar que tenim una llengua pròpia, històrica, i que, per tant, hi ha unes altres llengües "no pròpies" ni històriques sinó sobrevingudes i que aquest plantejament després no es tradueixi en un estatus jurídic ("l'oficialitat única") també propi del qual emanen una sèrie de drets i deures que afectarien tota la ciutadania.

Dediquem moltes energies a lamentar-nos i a dir que tenim els dies comptats com a catalanoparlants, i són energies que perdem per dedicar-les a estudiar quins indicadors de salut lingüística ens són més favorables, per exemple la presència d'una literatura de qualitat, la presència notable a la xarxa, moviments artístics de música, cançó, teatre i creació molt estimables, o, malgrat, tot, una capacitat encara important d'atracció per a guanyar nous parlants; i energies per dedicar-les a crear estratègies per contrarestar els indicadors menys favorables: la pèrdua d'ús entre els joves i al carrer, la degradació dels registres cultes i l'absència d'un argot col·loquial genuí, la creació d'un consens social potent entorn a la lleialtat lingüística.

Totes aquestes tasques, en una situació de llibertat política i de construcció de la nació independent, no únicament no perdrien sentit sinó que serien més urgents i necessàries que mai. Hem de pensar en una llei de llengües i en tota una sèrie d'instruments socials perquè la recuperació de la independència representés la sortida progressiva de la minorització i el desplegament de la llengua nacional en tota la normalitat d'usos que avui, en l'era de la globalització, garanteixen posar fre al desenvolupament i potenciar una cohesió social emancipadora.

EDITORIAL

Crisi i responsabilitats

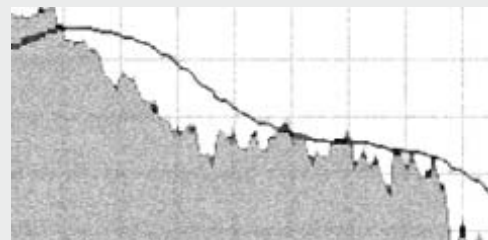
Donàvem notícia al darrer número de L'ACCENT de la destrucció de llocs de treball a la indústria als Països Catalans: més de 10.000 treballadors i treballadores estan amenaçats de ser acomiadats pels anomenats expedients de regulació de l'ocupació (ERO), la major part d'ells d'empreses relacionades amb la indústria automobilística. A aquella dada alarmant se n'hi han sumat de noves, dues especialment significatives. La primera: l'onada trimestral sobre l'ocupació mostrava el preocupant augment de l'atur respecte al mateix trimestre de l'any anterior: 99.400 aturats més al País Valencià, 88.000 més al Principat de Catalunya i un augment de 30.300 a les Illes Balears. Dels nous aturats, un gruix important treballava a la construcció. La segona dada: que la compravenda d'habitatges al País Valencià s'ha reduït un 37,6% l'últim any, i que a aquesta davallada s'hi associa la reducció en un 20,7% de la producció en el sector de la fusta i el moble valencià també en un any.

En un país com el nostre que ha assentat bona part del seu creixement en l'economia del totxo, no ha de sorprendre que siguem de les regions europees que hem començat a patir més una crisi que diuen que tot just està arribant. I és que l'origen de la crisi es troba en l'aposta del capital financer pels sectors especulatiu. Això va provocar que l'economia s'anés deslligant de la producció i de la riquesa real, i s'anés inflant en una espiral especulativa financera. Les conseqüències en el mercat laboral, doncs, s'han començat a notar primer en els sectors vinculats a la construcció, però sembla que aniran afectant-ne d'altres com si d'una onada expansiva es tractés.

La responsabilitat de la crisi és, doncs, del mateix sistema, però els governs hi han ajudat perquè han respost positivament a les exigències del pirates neoliberals de desregular-ho tot. Els deien que era la manera d'evitar caure en la crisi cíclica. Però l'únic que ha fet és afavorir el creixement de la bombolla i fer-la més difícil de controlar. I ara es troben que no tenen mecanismes per intervenir-hi efectivament per regular-la.

Un cop ha esdevingut inevitable reconèixer la crisi, les polítiques per fer-hi front que estan adoptant els governs de la Unió Europea apunten bàsicament en dues direccions: traspasar milers de milions d'euros als bancs per tornar a obrir l'aixeta dels crèdits a empreses i famílies, i impulsar directives com la de les 65 hores per permetre una explotació major de les classes treballadores i així garantir els beneficis als empresaris. En el primer cas però, res més lluny de la realitat: els diners públics que el govern del PSOE ha entregat als bancs espanyols han servit per tal de cobrir l'enorme deute interbancari amb entitats financeres internacionals. Avui ja no en queda ni un ral.

Davant d'aquest reforçament del capitalisme i de la seva forma més salvatge (el neoliberalisme), les treballadores i treballadors es preparen per plantar-hi cara. Ja s'han anunciat mobilitzacions d'àmbit europeu contra la directiva de les 65 hores i l'Europa del capital. Els mitjans de comunicació tenim la responsabilitat en el context de crisi a què estem abocats d'explicar a la població quines són les raons de la crisi, quines són les actuacions dels governants per fer-hi front, a qui beneficien i quines alternatives s'estan proposant per evitar que molts hi perdin i uns pocs tornin a sortir-hi guanyant.

L'APUNT

La nissaga Alduy

MARTA SERRA PERPINYÀ

Tota la població de menys de 50 anys que viu a la capital del Rosselló, no ha conegut altra cosa que un Alduy com a alcalde. Tot un rècord que a l'Estat francès només va aconseguir superar la família Médecin a Niça, governant 60 anys. Quan el 1959 Paul Alduy era elegit per primer cop batlle de Perpinyà, venia d'una carrera política com alt funcionari francès, després de la qual va aterrar a la vida política nord-catalana el 1952, sent elegit alcalde dels Banys d'Arles (el Vallespir). Aleshores, Alduy era membre del Partit Socialista francès i s'havia presentat amb el suport de la Section Française de l'Internationale Ouvrière (SFIO). No va ser fins al 1976 en que va ser exclòs del PS, i decidí donar suport al president Valéry Giscard d'Estaing passant a ser membre del partit de dretes UDF, pel qual va ser elegit senador el 1983. Un personatge doncs, el pare Alduy, capaç de canviar-se camisa en qualsevol moment per seguir amb la seva carrera política.

Jean-Paul Alduy, fill de Paul Alduy i de Jacqueline Alduy, que també fou alcaldessa dels Banys d'Arles (succeint el seu marit, i ocupant el càrrec durant 42 anys), és alcalde de la fidelíssima des del 1993. Guanyà les eleccions municipals com a membre de l'UDF, partit que havia integrat tot just un any abans, i després que el seu pare es retirés barallant-se amb Claude Barate, el seu adjunt a l'Ajuntament que l'hauria pogut succeir. Reelegit el 2001 i el 2008, des del 2002 s'adherí a les noves sigles promogudes per a donar suport a Chirac.

Jean Paul Alduy, també venia de fer carrera política fora de Catalunya Nord, concretament al nord de l'Estat, i també és senador, des del 2001. Un element important si es té en consideració que "pujar a París" és una de les ambicions de tots els polítics locals, i sovint es percep com una bona carta de presentació.

En definitiva una nissaga perquè el càrrec ha passat de pare a fill, però sobretot per la manera de fer política i de passar-se els càrrecs entre ells, adaptant-se a les sigles més populars del moment i així, seguir controlant el poder.

L'afer dels mitjons

El Tribunal de Montpeller anul·la les eleccions municipals de Perpinyà

MARTA SERRA PERPINYÀ

Quan el passat 16 de març, dia de la segona volta de les eleccions municipals a Perpinyà (com a la resta de l'Estat francès) començava a córrer la notícia que s'havia enxampat una persona amb butlletes del candidat de l'UMP i alcalde sortint, Jean-Paul Alduy, amagades als mitjons, la incredulitat va ser generalitzada. L'endemà, el cas era la primera notícia a tots els telenotícies de l'Estat francès, que ja s'havia anomenat "L'afer dels mitjons".

Els fets

La segona volta de les eleccions municipals a Perpinyà arribaven, com en les últimes edicions, amb una triangular. Quatre llistes havien aconseguit superar la primera volta: Jean-Paul Alduy, el candidat del Front National, i les dues llistes del Partit Socialiste, l'oficial i la dissident. Després de nombroses negociacions, aquestes dues últimes llistes amb Jacqueline Amiel-Donat i Jean Codognes al capdavant s'unien per fer front al clan Alduy. Però aquesta unió, molt forçada, no va donar resultat i Alduy semblava tornar a conquerir el seu tron.

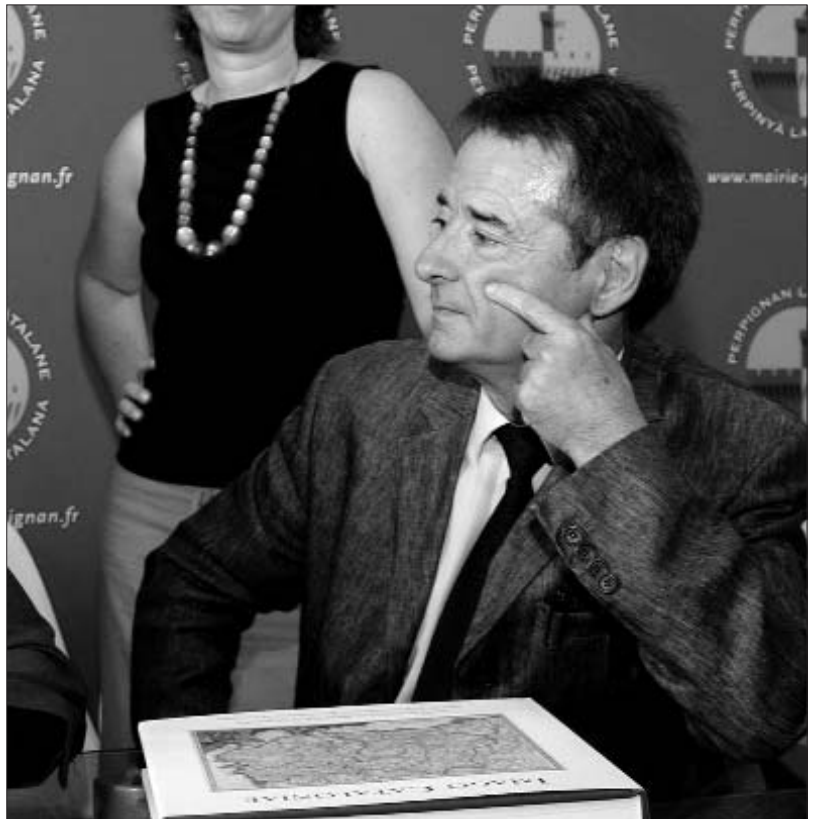
Però en ple escrutini, saltava la notícia. Georges Garcia, germà d'un adjunt al batlle sortint, i president de la taula electoral número 4 era enxampat amb butlletes a nom de Jean-Paul Alduy a les butxaques i els mitjons. Immediatament va ser retingut i tot seguit detingut mentre l'escrutini seguia controlat pel president de la comissió electoral.

Els dies següents Perpinyà i el seu Ajuntament eren el centre de totes les atencions. Tot l'Estat estava a l'espera del que diria el guanyador de les eleccions i de les mesures que prendrien els perdedors. Durant dies, des de l'oposició es van afavorir les mobilitzacions de carrer, amb algunes concentracions i manifestacions decorades de mitjons i en les que es demanava la dimissió d'Alduy i l'anul·lació de les eleccions.

Però malgrat l'aparent frau, i la polèmica generada, l'electió del candidat de l'UDF va ser validada, i el 21 de març el consell municipal reelegia l'alcalde sortint. L'afer no estava totalment enterrat. Una instrucció judicial investigava, tant per via administrativa com per via penal, el possible frau.

El frau electoral, una sospita que ja es rumorejava

Tot i que el cas de les butlletes amagades als mitjons de Georges Garcia va sorprendre els perpinyanesos, no hi ha dubte que la rumorologia sobre el sistema poc transparent de la gestió dels Alduy feia temps

Alduy (fill) ha seguit amb el sistema del seu pare per assegurar-se l'alcaldia de Perpinyà

que existia. I és que quasi 50 anys de domini d'una alcaldia per una mateixa família, donen per molt.

Es diu que Alduy comprava *moby-letters* als gitano de Sant Jaume, o els hi oferia feina, o feia regals a tals altres, aquestes eren algunes de les frases que es podien sentir pels carrers de la vila. Però més que els petits favors personals, o l'intent de comprar vots, es parla avui d'un sistema instaurat per assegurar-se l'alcaldia. Un mecanisme instaurat pel pare, Paul Alduy, i en la inèrcia del qual Jean-Paul s'hauria trobat, sense posar-se gaires preguntes. I que tot i que no ha estat revelat amb detalls, sembla que combinaria des del favoritisme per comprar vots, fins a manipulacions de les llistes electorals. Aquesta trama sembla que en part podria ser revelada per l'enquesta que actualment s'està duent a terme.

El tribunal de Montpeller dicta sentència

El 7 d'octubre la sentència del tribunal de Montpeller marcava una nova etapa en el recorregut del con-

sistori actual: administrativament les eleccions és declaraven nul·les. Però Alduy ha fet recurs a la decisió del tribunal i per tant caldrà esperar la decisió del Consell d'Estat per saber si definitivament caldrà tornar a les urnes. Així, l'alcalde disposa d'uns sis mesos durant els quals es podran preparar uns nous comicis. I de moment l'oposició no li posa les coses gaire difícils perquè després de fer-se pública la decisió del tribunal, no va faltar temps perquè Amiel-Donat i Codognes es tornessin a discutir. Dues rodes de premsa per separat i quasi simultànies formalitzaven un divorci, que podria ser decisiu en cas de repetir-se les eleccions.

Així, si Alduy sembla no haver de patir massa per la decisió administrativa, el seguiment del cas per la via penal és el que més el preocuparia. La investigació sobre el frau parla, no només de les butlletes amagades als mitjons, sinó també de manipulacions en les llistes electorals segons les quals algunes persones que aquell dia no van anar a votar, consta com que sí que ho van fer. Aquests elements han portat a inculpar, no

només Georges Garcia, agafat *in fraganti* amb les butlletes als mitjons, sinó també una de les adjuntes de l'Ajuntament de Perpinyà, Mimi Tjovay. Una elegida que va ser afegida a la llista d'Alduy, com a marca "d'obertura" cap a l'esquerra, i que es va escolllir pocs mesos abans de les eleccions i que per tant estava exercint de regidora. Un cop dur per a l'equip de govern.

En els pròxims mesos la decisió del Consell d'Estat que pot confirmar la del tribunal de Montpeller o no, serà una de les claus de què pot passar a l'Ajuntament de Perpinyà durant els propers anys. Però l'altra clau la té Alduy en menor mesura i sobretot una oposició que, tot i que va aconseguir unir-

se en una única llista, no deixa de ser heterogènia i en molts aspectes enfrontada. Alduy fins al 2015, o un canvi, amb una llista que ja ha mostrat la seva incapacitat de fer cap política conjunta, són les dues opcions, poc engrescadores, que permet el sistema electoral francès, i que tindran els electors de Perpinyà, si el recurs no tira endavant. Un afer per seguir...

"La rumorologia sobre el sistema poc transparent de la gestió dels Alduy feia temps que durava. Cinquanta anys de domini donen per molt"

"Avui en dia es parla d'un autèntic sistema, instaurat per Paul Alduy i seguit per Jean-Paul, per assegurar-se l'alcaldia. La trama podria ser revelada per l'enquesta del tribunal de Montpeller"

Corrupció a la vista!

Del sud al nord, passant per Mallorca, la classe política catalana ha protagonitzat diversos escàndols de corrupció aquest mes d'octubre

REDACCIÓ VALÈNCIA

Després d'anys d'actuació amb aparent impunitat, la classe política catalana s'ha vist esquitxada per un reguitzell de processos judicials que evidencien que les irregularitats són freqüents a tots els nivells, des de les esferes més xicotetes fins a les conselleries de les administracions autonòmiques, passant per les diputacions.

El cas de Carles Fabra, a la Diputació de Castelló de la Plana, potser és el més paradigmàtic d'una classe política hereva del caciquisme i immune al destapament públic de diferents escàndols, alguns dels

quals amb els corresponents processos judicials. D'altra banda, la corrupció en relació amb l'especulació urbanística és, potser, l'arquetip als Països Catalans a causa de la gran quantitat de diners que s'hi mouen. Però les diferents actuacions judicials que s'han encetat recentment demostren que no és aquesta l'única pràctica irregular de la nostra classe política: apropiació de fons públics, tràfic d'influències, suborn o fins i tot frau electoral, com en el cas de Perpinyà (vegeu pàgina 4) són a l'ordre del dia.

En aquest article, L'ACCENT volem repassar tres dels casos més

recents que afecten diferents punts de la nostra geografia. D'una banda, el cas de Planoles (el Ripollès), on l'alcalde ha estat empresonat per malversació de fons públics; a les Illes, Bartomeu Vicens, l'exportaveu d'Unió Mallorca (UM) al Parlament, ha estat imputat per un cas d'irregularitats en la requalificació d'uns terrenys rústics; i, per últim, a les comarques més meridionals, dos ajuntaments dels PSPV-PSOE (Sant Fulgenci i Bigastre, el Baix Segura) han vist com els respectius alcaldes han estat detinguts i han declarat davant del jutge també per irregularitats urbanístiques.

Bartomeu Vicens en una sessió al Parlament balear

Xicotets, del sud i del PSPV-PSOE

Xicotets, dels sud i governats pel PSPV-PSOE és la tipologia de gran part dels pobles afectat per l'actuació de la fiscalia anticorruptiu al País Valencià. Per bé que hi ha casos diferents, com el de Zarra, a la Plana d'Utiel, on tot l'equip de govern de la llista independents Electrores por Zarra (AEZ) ha estat imputada per irregularitats urbanístiques, sobta que a les recents actuacions de la Brigada de Delictes Econòmics del Cos Nacional espanyol de Policia només en comptades ocasions hi ha càrrecs del PP implicats. Ningú ni qüestiona que la corrupció està repartida a parts iguals (com a mínim) entre els dos grans partits, i, de fet, hi ha diversos alts càrrecs del PP implicats en casos de corrupció (l'exalcalde d'Alacant Luis Díaz Alperi, o el president de la Diputació de Castelló, Carles Fabra), però sembla que l'actuació més contundent i alhora més mediàtica s'està dirigint contra aquestes xicotetes localitats del sud i governades pel PSPV-PSOE.

Bigastre amb l'alcalde

El poble de Bigastre, de poc més de 6.000 habitants, ha perdut l'alcalde que hi governava des de feia 25 anys. El 29 d'octubre fou detingut juntament amb el secretari municipal i dos empresaris de la construcció arran d'una denúncia del PP local. Dos dies després, poc abans d'ingressar a la presó, José Joaquín Mollà signava la carta de renúncia

a l'alcaldia. Segons el sumari, deixava al seu darrer delictes de prevaricació, contra l'ordenació del territori, falsedat documental, suborn, malversació de fons públics i negociacions prohibides a funcionaris públics. A pesar d'aquest expedient, gran part dels habitants del poble li ha expressat el seu suport i la seua incredulitat d'avant l'actuació judicial: "l'han enganyat. Ell no volia fer tot açò", han assegurat a alguns mitjans.

Estirant del fil a Sant Fulgenci

Una altra localitat del Baix Segura, Sant Fulgenci, de poc més de 10.000 habitants ha vist com l'efecte dominió ha tombat tot un consistori. El regidor independent Manuel Barrera fou detingut per un cas de suborn urbanístic i arran de la seua declaració davant del jutge, l'alcalde i quatre regidors més foren també imputats. Manuel Barrera formava part de l'equip de govern municipal després que una moció de censura atorgà l'alcaldia a la socialista Trinidad Martínez. La fiscalia anticorruptiu ordenà la seua detenció després que es difonguera un vídeo on rebia 5.000 euros d'un empresari a canvi de suport per un projecte urbanístic. "Millor en bitllets grans, que ocupen menys", se'l sentia dir. Per bé que Manuel Barrera assegura que fou un muntatge per desacreditar-lo, també a amenaçat dient que "si la justícia no actua trauré tota la merda per capítols".

"Per bé que la majoria d'actuacions judicials han estat contra ajuntaments del PSPV-PSOE, al País Valencià ningú ni qüestiona que la recents actuació està repartida a parts iguals (com a mínim) entre els dos grans partits"

Quasi el 10% dels diputats illencs imputats

Fins a cinc diputats del Parlament balear, el 8,5% de "ses senyories", estan imputats en diverses causes judicials. Entre els afectats n'hi ha del PSIB-PSOE, tres del PP i un d'Unió Mallorca (UM). Aquest darrer cas, a més, suposa deixar el Govern de les Illes en minoria ja que Bartomeu Vicens, fins ara portaveu dels regionalistes

al Parlament, ha deixat el càrrec però no l'escó. Aquest fet provoca que l'escenari d'eleccions anticipades no s'hagi de descartar.

Vicens -suspès de militància per UM- està implicat en el cas Son Oms, consistent en la cessió del 15% d'unes finques a canvi de requalificar altres terrenys. El diputat d'UM, així com

a nou mesos després; ingressar diners a comptes de familiars com a tràmit intermedi per pagar despeses d'una competició esportiva; així com la manca de justificants per les despeses de material del casal. D'aquesta manera el jutge el va acusar de malversació pública i va decretar-ne presó, amb una fiança de 30.000 euros, que no va poder pagar fins al cap d'una setmana.

Fernández, que abans d'entrar al centre penitenciari va admetre les irregularitats però va assegurar "no haver-se posat diners a la butxaca", va veure com el partit pel qual s'havia presentat l'abandonava a la seva sort i eren els primers en filtrar el cas a la premsa. Aquest fet, així com les ansies de protagonisme d'un jutge de comarques, podrien explicar com per petites (encara que repetides) irregularitats s'hagi enviat durant una setmana un alcalde a la presó.

Maximilià Morales, expresident del Parlament balear, està acusat dels delictes de suborn, estafa i tràfic d'influències.

El partit amb més diputats imputats és el PP: Catalina Soler, Josep Juan Cardona i Jaume Font. Soler, exbatlle de Felanitx, és la portaveu dels populars al Parlament, està implicada en els casos Cavallistes i Llicències. Tot i així "no li preocupa especialment" la situació i en assumir el càrrec va recordar "que hi ha altres diputats en la mateixa situació". Exactament, quatre més.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromesa amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'ACCENT en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truequeu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@accent.cat

BREUS

Els Mossos trenquen un colze a Joan Jubany

Els Mossos d'Esquadra van trencar intencionadament el pasat 28 d'octubre un colze al matoron Joan Jubany, militant de la CUP i fundador de Maulets. Els fets van succeir mentre Jubany -que participava en una concentració de protesta contra el desallotjament de dos centres socials- feia unes fotografies als cotxes oficials aparcats a l'exterior de l'Ajuntament. El militant independentista ha presentat una denúncia per uns fets en els quals van intervenir fins a quatre agents.

Alternatives per a l'habitatge a Sant Celoni

La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Sant Celoni han aconseguit que el ple d'aquest municipi del Baix Montseny aprovi un reglament d'habitatges desocupats. Aquesta iniciativa pionera als Països Catalans suposa gravar les llars sense ús amb una taxa del 50% de l'Impost de Béns Immobles (IBI). Tot plegat arriba després de demostrar que a Sant Celoni el nombre d'habitatges buits (1.145) pràcticament coincideix amb la xifra de pisos que la Generalitat pretén construir -amb l'oposició frontal de la CUP- en forma d'Àrea Residencial Estratègica (ARE) a Can Riera de l'Aigua (veure L'ACCENT 127).

El Dia Internacional Contra el Feixisme i el Racisme arriba a València

Amb motiu del 70 aniversari de la Nit dels Cristalls Trencats, la xarxa internacional UNITED convoca el proper 9 de novembre un dia contra el feixisme i racisme. A València desenes d'organitzacions reunides al voltant de la plataforma Acció Popular Contra la Impunitat, junt a d'altres que s'han volgut sumar a l'ocasió, han convocat una concentració per denunciar la impunitat amb què actuen els grups ultrases. Segons l'informe Raxen, del Moviment Contra la Intolerància, és al País Valencià on es produeixen més agressions xenòfobes de tot l'Estat. L'acte servirà també per recordar els quinze anys de l'assassinat de Guillem Agulló a mans del feixisme.

Bolonya amenaça l'ensenyament d'història del País Valencià

ANDRÉS GONZÁLEZ TORRENT

El curs acadèmic ha començat a la Universitat de València amb tot un seguit de protestes contra el procés de convergència europea. Com a la resta d'universitats, l'equip rectoral, dirigit per Paco Tomàs, ha aprovat precipitadament els nous plans d'estudi, adaptats als criteris mercantilistes de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), sense escoltar les aportacions i crítiques dels estudiants i altres membres de la comunitat educativa. Aquest fet ha provocat el naixement de diverses assemblees d'estudiants, que sumades a les ja existents han ocupat diverses facultats en pocs dies. Els estudiants també protesten per la reducció dràstica dels ensenyaments relacionats amb la història del País Valencià.

Actualment hi ha tancaments indefinits a les Facultats de Filosofia i Ciències de l'Educació, Geografia i Història, Filologia i al Campus dels Tarongers. A més les assemblees han realitzat diverses accions, entre les que destaca l'ocupació del Rectorat, durant una nit, el passat 29 d'octubre i anuncien futurs tancaments a Psicologia, Medicina i el Campus de Burjassot. Els estudiants reclamen la paralització de la reforma i aposten per encetar un debat des de la base sobre el futur de la universitat pública. Com a mesura immediata volen celebrar un referèndum on es consulte a la comunitat universitària sobre el procés de Bolonya, com ja s'ha fet a altres centres (veure L'ACCENT 139).

La professora Carmen Pérez Aparici impartint classes al rebedor de la Facultat // FOTO: SEPC

El futur grau d'Història

Entre les transformacions que es deriven de la reforma europea destaquen la mercantilització i l'elitització de l'ensenyament superior, però molt sovint s'oblida el seu efecte homogeneitzador, evident en el cas del futur grau d'Història que en breu aprovarà la Universitat de València. Els nous plans d'estudi redueixen la Història del País Valencià a una única assignatura introductòria de 6 crèdits, mentre que en l'actualitat ocupa totes les matèries troncales del tercer curs de la llicenciatura.

Per denunciar aquest fet, el Sin-

dicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) ha organitzat diverses classes al hall de la Facultat amb la participació de professors i inves-

tigadors que s'han sumat a les protestes, com Carmen Pérez Aparicio, Ferran Garcia-Oliver o Pau Viciano. Amb aquesta decisió la Universitat trenca amb una trajectòria investigadora de més de 40 anys, des de la publicació de l'*Aproximació a la Història del País Valencià* de Joan Reglà el 1968.

Joaquín Ruiz, portaveu de l'organització, recorda que la valenciana fou la primera Universitat de l'Estat espanyol en celebrar un Congrés d'Història autòctona, el 1971, i considera que aquesta decisió atempta directament contra la formació dels futurs historiadors valencians i dificulta la investigació i la difusió de la història pròpia a la resta de la societat.

El SEPC se suma a la convocatòria europea

En un comunicat emès la setmana passada, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) s'adhereix a la crida del Fòrum Europeu d'Estudiants i convoca una jornada de vaga i mobilització pel 20 de novembre a totes les universitats del país. El Sindicat recorda els efectes mercantilitzadors de la reforma i es solidaritza amb els estudiants repressaliats. Actualment una trentena d'estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona estan amenaçats d'expulsió i una quinzena immerses en un procés penal, que pot acabar amb penes de presó, per la seua lluita contra el Pla de Bolonya.

L'alcalde d'Ascó presenta candidatura per al cementiri de residus nuclears

PEP GINER AMPOSTA

El batlle d'Ascó, el convergent Rafael Vidal, va afirmar que si Ascó compleix els requisits imposats pel Ministeri d'Indústria, estudiarà la possibilitat de presentar una candidatura per esdevenir la seu del cementiri de residus nuclears. Les reaccions contràries a aquesta proposta han estat unànimes i abracen des del món institucional als moviments ecologistes i socials.

Candidatura d'Ascó

Cada vegada sembla més evident que Ascó presentarà candidatura per acollir el magatzem temporal centralitzat (MTC), el cementiri nuclear on es dipositaran els residus d'alta activitat procedents de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol. Rafael Vidal (CiU), alcalde d'Ascó ha fet el pas aquesta setmana quan ha admès que l'Ajuntament que presideix ho estudiarà. Vidal segurament l'han seduït les compensacions econòmiques i sobretot el parc empresarial associat a la investigació en residus nuclears que s'endurà el municipi que es quede de la instal·lació. Aquesta instal·lació haurà de recollir els residus que es van acumulant hui en dia a nou piscines de combustible gastat, entre les quals hi ha Ascó, on ja s'emmagatzemen 1.800 tones de residus nuclears d'alta activitat.

L'alcalde d'Ascó no enté prou amb la central, ara vol el cementiri nuclear a la indústria nuclear perquè allargue durant dècades el funcionament de reactors envellits i esdevinga una greu amenaça per al medi ambient i les persones. Així mateix, la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) qualifica l'anunci de Vidal com una "burla a la intel·ligència humana" i a l'intel·ligència humana" i afir-

Resposta contundent

Els col·lectius ecologistes han esta força clars en les seues declaracions. Així doncs, Tanquem les Nuclears critica l'ofertiment de l'alcalde d'Ascó sense un calendari de tancament de les centrals nuclears. A més consideren aquest ofertiment "un xec en blanc" a la intel·ligència humana" i afir-

"La CANC qualifica l'anunci de l'alcalde com una 'burla a la intel·ligència humana'"

ma que aquest posicionament menysté els 55 ajuntaments i set consells comarcals del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre que han dit no al cementiri. Finalment, Ecologistes en Acció i el grup ecologista l'Escrucó consideren les paraules de l'alcalde un "insult" perquè contradueixen la voluntat del poble. Si les paraules de Vidal -que també és president de l'Associació de Municipis en Àrees de Centrals Nuclears (AMAC)- no haguessin encès els ànims, encara ho van fer més les del gerent d'aquest organisme, Marià Vila-d'Abadal. El gerent de l'AMAC va menysprear totes les institucions i ciutadans que s'han posicionat en contra del cementiri afirmant "que no li importa l'opinió de no sé qui o no sé quantos".

Ambigüitat institucional
Mentre CiU i PSC, es troben en una situació incòmoda ja que governen en coalició a Ascó, ERC i ICV no han anat més enllà de les declaracions que el seu rol els atorga. Cal recordar que el Parlament de Catalunya ja es va mostrar contrari a la ubicació d'aquest cementiri sense un consens polític i institucional. A més, els consistoris de les Terres de l'Ebre i els respectius consells comarcals s'hi oposen rotundament.

Victòria antimonàrquica

El jutge de l'Audiència Nacional espanyola es veu obligat a absoldre els setze independentistes de Girona acusats d'ultratge a la corona

REDACCIÓ GIRONA

Absolts! Els setze independentistes acusats d'ultratge a la corona van ser finalment absolts pel jutge José María Vázquez Honrubia el passat 29 d'octubre, en plenes fires de Sant Narcís. La decisió va arribar, a contracor per part del jutge, després que el fiscal rebutgés la seva petició de delictes a falta d'alteració de l'ordre públic. Cal tenir en compte que l'Audiència Nacional espanyola només pot jutjar delictes i no pas faltes. Val a dir que Vázquez Honrubia -el magistrat que va negar el dret de parlar en català en el primer judici a Jaume Roura i Enric Stern- va tornar a mostrar el menyspreu a la nostra llengua amb reiterats comentaris.

La decisió judicial suposa segons Alerta Solidària que "el Govern espanyol ha ordenat aturar la ràtzia repressiva ja que la resposta popular es girava en contra dels seus interessos". En aquest sentit, cal sumar -a banda de l'absolució del dia 29- l'arxiu de la causa contra quatre independentistes per la crema de retrats reials a la Diada

"Alerta Solidària entén que el Govern espanyol ha ordenat aturar la ràtzia ja que la resposta popular es girava en contra"

d'enguany. El jutge Santiago Pedraz va decidir retirar els càrrecs però

Els independentistes imputats durant la vista a l'Audiència Nacional espanyola

en canvi va decidir traslladar al jutjat de Barcelona la investigació per "ultratge a Espanya" per a la incineració, en el mateix acte, d'una bandera *rojiguada*. També un jutge ordinari haurà de decidir sobre la falta d'alteració d'ordre públic -que podria suposar una multa de 500 euros- pels setze antimonàrquics gironins absolts.

Alerta Solidària també ha recordat que encara queden dos casos per resoldre -concretament dos veïns de Figueres. Així mateix la repressió espanyola es va fer palesa a Palma amb càrregues policiaques per impedir la concentració de suport i a València amb identificacions. I és que els setze gironins i gironi-

nes que van ser jutjats a Madrid van rebre la solidaritat des d'arreu

"L'Audiència Nacional espanyol ha ajornat la resolució del recurs de la condemna a Roura i Stern"

dels Països Catalans amb una desena de concentracions.

La victòria no és completa

A banda dels casos pendents per resoldre, encara resta vigent la condemna de 2.700 euros a Jaume Roura i Enric Stern pel primer episodi de cremes de fotografies de la família reial. En aquest sentit, l'endemà del judici als setze independentistes l'Audiència Nacional espanyola havia de resoldre el recurs de la defensa de Roura i Stern però va demorar la decisió. Les darreres informacions apunten que la resolució -a càrrec del jutge Alfonso Guevara- serà el proper dijous 6 de novembre.

MÉS INFO:

[HTTP://NOALREI.ELSLUD.ORG/](http://NOALREI.ELSLUD.ORG/)
[HTTP://WWW.ALERTASOLIDARIA.ORG](http://WWW.ALERTASOLIDARIA.ORG)

El quart cinturó 18 mesos després

LAIA CREUS BARCELONA

Un any i mig després de l'inici de les obres del quart cinturó, la Campanya Contra el Quart Cinturó (CCQC) segueix denunciant aquesta infraestructura que travessa les comarques del Vallès, el Baix Llobregat i el Penedès. El passat 25 d'octubre un acte organitzat per membres d'aquesta campanya va demostrar la magnitud de l'impacte d'aquesta carretera sobre el patrimoni natural, cultural i paisatgístic de la zona afectada, com també de la qualitat de vida dels veïns i veïnes.

Abans i després

L'acte va consistir en una acció molt simple alhora que efectiva: comparar diverses zones afectades per les obres de construcció amb espais per on hauria de passar la continuació d'aquesta autovia, amb l'objectiu de visualitzar la transformació radical del territori entre l'abans i el després. Segons els organitzadors, la comparació entre el paisatge que es pot veure actualment entre llocs construïts i d'altres on les obres no han començat posa de manifest l'amenaça real sota la que es troben

Protesta contra el quart cinturó // FOTO: CCQC

"Els ecologistes també denuncien la poca cura en els detalls de l'obra"

els territoris afectats. A banda de la magnitud de la infraestructura, els ecologistes també denuncien "la poca cura en els detalls constructius, en la definició dels talussos, en el respecte als torrents, els abocaments de terres més enllà de les autoritzacions, etc". Una altra ini-

ciativa paral·lela és la d'incloure a la coneguda plana web Google Maps la possibilitat de fer un recorregut virtual pel que acabarà sent el quart cinturó un cop finalitzada la seva construcció.

En contra

Es tracta d'una infraestructura molt qüestionada per la societat civil des de l'inici del projecte, presentat l'any 1991. Actualment la Campanya Contra el Quart Cinturó agrupa gairebé 300 entitats veïnals, ecologistes, excursionistes i estudiantils, entre d'altres. Aquests col·lectius denuncien una carretera que no dona resposta als problemes ni als reptes de mobilitat i sostenibilitat actuals, i que es basa en un model energètic encallat en el passat.

MUNICIPALISME

Crisi o excusa pressupostària?

JOSEP CHINER I PALMÍ VALÈNCIA

A l'ombra de l'entrevista en el darrer número de L'ACCENT a un dels geògrafs amb més renom a nivell mundial, David Harvey, em vénen al cap les conseqüències de la batejada crisi econòmica. Si per una banda a la classe treballadora se li despulla dels seus drets laborals amb un empobriment silencios i malèvol, per un altra se li esgarrenen els drets socials.

Els il·lusinistes del poder s'han avançat en justificar que els propers pressupostos públics seran "austers i ajustats al nou ordre mundial". Bé, què significa això? Cal llegir entre línies per desxifrar aquestes declaracions plenes de bones intencions, però amb una càrrega de fons important. Per ara anem descobrint que ens volen ampliar la jornada laboral, al mateix temps s'insinua una congelació salarial per fer front a les despeses de les empreses. La flexibilitat laboral s'apunta com un altre dels temes estrella per fer front a la crisi juntament amb la reducció de la indemnització per acomiadament. En realitat la mateixa lletra de cançó de fa uns anys però amb tonada diferent; si fins ara es justificava amb l'augment de la competitivitat de les empreses a ca nostra, ara li posen la tonada de la desacceleració. Avanç d'última hora! No estem amb una desacceleració econòmica entrem en recessió.

Doncs l'austeritat pressupostària vol dir un empobriment exponencial dels i les treballadors, perquè als fets anteriorment destacats cal sumar la degradació i desaparició dels serveis tradicionals municipals: educació per als xiquets i xiquetes en edat escolar no obligatòria, els menjadors infantils, atenció a les persones majors, activitats culturals i lúdiques, centres d'atenció a les persones desfavorides, inversió en obra pública... Serveis que fins ara estaven reglats i pagats amb els nostres impostos passaran a millor vida, i en el cas que els necessitem ens haurem de fer càrrec nosaltres mateixos. Imagineu-vos que el que suposa en una economia familiar la despesa mensual d'una escoleseta infantil (500 euros a la ciutat de València), una plaça en una llar de jubilats (mínim 1.000 euros), o un estada d'estiu per a un fill o filla (600 euros setmanals).

Aquesta austeritat s'aplicarà de la mateixa manera als jorals desorbitats dels polítics municipals? L'eliminació de les dietes injustificades? La desaparició de plusos per assistir a plens municipals? O les concessions milionàries a empreses privades? La resposta la descobrirem en els propers mesos.

EN PROFUNDITAT

“La unitat popular ha d’incorporar l’esquerra amb projecte polític de transformació social i alliberament”

Taula rodona de la tarda durant la Trobada // FOTO: Jordi Salvia

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Responem a la crida feta per diverses CUP, fins a 160 militants tant de candidatures com d'altres organitzacions de l'esquerra independentista van participar a la Trobada cap a la Unitat Popular. La cita era dissabte 1 de novembre a Ribes (Garraf). Els convocants eren les CUP de Capellades, Martorell, Ribes, Sallent, Valls, Vilafranca i Vilanova i la Geltrú.

L'objectiu era doble: d'una banda reflexionar i intercanviar experiències entre els qui tenen representació municipal, per compartir dubtes, pràctiques i reptes. D'una altra banda, els organitzadors van convidar diverses organitzacions de l'esquerra independentista per debatre conjuntament com s'ha de construir la unitat popular. Hi van participar Endavant, Maulets, la CAJEI i el SEPC, que van debatre amb els assistents sobre com continuar articulant la unitat popular, i van coincidir que s'ha de fer en funció de les necessitats de les lluites socials i polítiques de cada territori. I també van compartir la necessitat que la unitat popular articuli espais de contrapoder a partir de la feina que cadascú fa al seu àmbit. I que s'han de crear espais de debat i treball comú.

Temers i reflexions compartides
La tasca als consistoris municipals des d'una posició d'esquerres i transformadora no és senzilla. És una de les con-

clusions que es podria extreure de la Trobada. I més si tenim en compte la premissa que compartien els qui van participar a les taules rodones del matí: "Des del primer moment que vam entrar a l'Ajuntament teníem en compte que jugàvem en camp contrari, ja que aquesta institució local és l'últim graó de l'estructura de l'Estat".

Dues de les experiències de lluita municipalista del país (Ribes i Arbúcies) van explicar que la pràctica durant més de dues dècades (tots dos, a més, amb experiència de govern) els ha ensenyat el perill d'absorció que té el poder polític, i la necessitat de mantenir el referent de les xarxes socials que els van conduir a l'Ajuntament. I Joan Garriga, de Ribes, va alertar de falsos discursos on s'ha d'evitar caure: "La democràcia participativa no consisteix a donar veu als veïns i que opinin individualment, sinó que és l'organització popular fora dels ajuntaments; i lluny d'esdevenir mediadors, les CUP el que hem de fer emergir el conflicte".

Les candidatures més joves, com Sallent, Berga, Vilafranca o Sant Celoni, compartien bona part d'aquestes reflexions, perquè encara que la seva experiència sigui més curta, la pràctica diària els ha fet arribar a conclusions similars. Tots es podien haver fet seva, doncs, la conclusió de la regidora de Sallent, Anna Gabriel: "Ni un, ni dos regidors, ni una coalició de govern permet fer frontollar les bases del poder".

L'ACCENT hem adreçat unes preguntes comunes a persones de diverses CUP i unitat popular sobre alguns dels temes que van sortir a debat durant la jornada:

1. Per què l'esquerra independentista i els moviments socials han de treballar per aconseguir candidatures municipals i tenir presència als ajuntaments?
2. Com han d'establir les CUP la relació amb els moviments socials i quines donen suport?
3. Quina unitat popular cal construir? Quin paper han de jugar les CUP i la unitat popular?
4. De què serveixen espais de trobada com el celebrat a Vilafranca?

Joan Garriga, de la UM9 de Ribes

1. Perquè als ajuntaments s'hi estan decidint coses que condicionen el seu present i futur, així que és una prioritat ser allà on es decideixen aspectes que els afecten. Els consistoris són un bon lloc per proposar alternatives que afecten la comunitat en general.

2. Cal establir marcs de relació, bastir models organitzatius que facin possible que aquesta relació permeti decidir coses de manera conjunta. No hi ha bones voluntats, no s'ha d'apel·lar a la bona voluntat, sinó que calen instruments per fer possible aquesta relació. Aquests espais han d'anar més enllà de la pròpia candidatura. A Ribes, per exemple, hem creat la permanent política, que és un espai on hi confluïm totes les

persones que fem feina al poble, i les persones que la impulsen no tenen càrrecs públics. Un dels aspectes que s'hi aborda és de la feina municipal, però entre molts d'altres.

4. És important perquè visibilitza en el conjunt de la CUP unes maneres d'entendre la participació política, i ho podem posar a debat amb altres col·lectius. La trobada, a més, possibilita noves relacions entre les CUP i el moviment per tal de treballar per construir la unitat popular.

Xavi Navarro, regidor de la CUP de Vilafranca del Penedès

1. Perquè és una bona eina per canviar el model de país, qüestionar-lo i veure cap on anem. Des dels ajuntaments podem muntar altres alter-

natives de país i també podem ser més propers a la ciutadania. També permet un exercici de credibilitat de l'esquerra independentista davant de col·lectius que estaven vinculats al poder.

2. A partir de la feina de cada dia.

Xavi Navarro:
"La unitat popular s'ha d'obrir a sectors de l'esquerra anticapitalista i al moviment veïnal"

D'una banda hem de parlar amb els col·lectius polítics, que és una tasca que ja fem fins ara, ja que són els més propers. Però d'una altra banda també hem de parlar amb els col·lectius veïnals; amb ells és molt important també establir-hi relacions perquè pateixen la violència del sistema, així que els hem de donar veu i mostrar-los que hi ha una altra manera de fer política. A Vilafranca ens hem trobat el cas d'una associació de veïns marcadament vinculada al

anuari de comunicació
directa
Hem decidit no deixar-nos convèncer

la pi
**la pi
xa**
Bordils

C/Almeda s/n
(Carrer de la Plaça Vella)
17462 Bordils
(Gironès)

associació cultural
LA LLUNA ROJA
raco de la corbella
carrer ripalda 20-baix
barri del carne-valència

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
www.laccent.cat

llibertat presos i preses
polítiques catalanes!

rar tota de ent nacional"

es CUP que van participar a la Trobada cap a la jornada.

ts popular han de construir
taments?

iments populars que els

n de jugar les CUP a la

at a Ribes?

PSOE, que ens han vingut a demanar ajuda. I han acabat fent una roda de premsa amb nosaltres amb una estelada darrere. Així que com podeu veure estem parlant amb sectors de la població amb qui difícilment hi parlàrem. I ells són els que han vingut a nosaltres.

3. Doncs no ho sé del tot, és precisament el debat principal: com ens organitzem. Cada nucli s'ha d'organitzar com millor sàpiga i en funció del seu context: n'hi pot haver de molt polititzats i d'altres que posen més l'accent en la participació ciutadana. El que s'ha de tenir en compte és que la unitat popular s'ha d'obrir a sectors de l'esquerra anticapitalista i al moviment veïnal (aquest darrer, malauradament en molts llocs s'ha convertit en una eina del poder).

4. En tot el temps que fa que milito a la CUP és el primer cop que he sentit que s'assumien errors. I alhora és el primer cop que posem en comú la pràctica política de cada candidatura al seu municipi. Amb aquests debats hem vist que ens podem equivocar, però que s'han de prendre decisions quan estàs en un municipi amb regidors, encara que de vegades siguin equivocades. Penso que la trobada ens mostra que hem de reinventar la política i assumir que no tenim experiència, que ens equivocarem.

Però és important que no ens equivoquem sols, sinó amb la resta de moviments del municipi.

Anna Gabriel, regidora de la CUP de Sallent

1. És bo ser a tots els espais o nuclis decisoris, siguin propis o de creació aliena. Els ajuntaments són espais d'intervenció política on no ha de ser difícil intervenir-hi. A més, possibiliten aglutinar discursos i línies de reivindicació i demanda que es poden fàcilment englobar a l'àmbit municipal. Per tant, són l'espai idoni de trobada dels sectors que treballen en diferents àmbits.

2. No hi ha una fórmula. L'única manera de trobar la fórmula és començar a treballar-hi tenint en

compte que hi ha diferents elements que entren en joc.

3. Hem de construir una unitat popu-

Anna Gabriel:
"La trobada ha servit per demostrar que hi ha un potencial al voltant d'un espai polític"

lar que sigui susceptible de treballar per la construcció d'una nova cultura política. No ho hem de fer, però, a qualsevol preu ni amb qui sigui, sinó amb els que creuen que hi ha models d'intervenció política caducs i que hi pot haver propostes d'auto-gestió del poder que ens permetin una gestió més efectiva. La unitat popular és l'única manera de construir el país. I si en l'horitzó només hi tenim la consecució d'un Estat ens acabarem trobant que tindrem Estat però no tindrem país.

4. Per demostrar que hi ha un potencial al voltant d'un espai polític. I també que més enllà de les persones que formem part de les CUP hi ha uns cercles d'expectatives que tenen molt a dir-hi.

Anna Maria Guijarro, regidora de la CUP de Berga

1. És una veu que t'obre portes i et fa arribar on no havies arribat abans. I si tens possibilitat d'incidir pots posar en pràctica les propostes que tens, i pots demostrar les contradiccions dels governs municipals.

3. És el que a nosaltres ens ha costat més. I és molt important perquè fàcilment l'espiral de feina a l'Ajuntament t'absorbeix, i cal tenir en compte el moviment que hi ha al municipi. Les taules de coordinació poden ser una bona eina.

3. Les CUP poden aportar a la unitat popular l'experiència de treball municipal, que ens permet demostrar a la pràctica la teoria que tenim.

4. La trobada ha estat un bon espai per posar en comú les experiències. Massa sovint cada CUP va a la seva, sense compartir la feina d'uns i altres. Així que avui hem pogut aprofitar experiències d'uns i altres, posar en comú la feina que fem.

Montse Vinyets i Albert Ventura, regidors de la CUP de Sant Celoni

1 i 2. Perquè és una bona eina que ens alimenta a uns i altres. La CUP ha de ser portaveu d'aquests moviments a les institucions. En el cas de Sant Celoni, però no hi ha un teixit associatiu, és una deficiència que tenim, així que el que fem és impulsar-lo nosaltres, intentem crear l'entremat social. Per exemple, en temes de defensa del territori no hi havia cap plataforma ecologista, i ha sorgit arran de la CUP.

**Montse Vinyets i
Albert Ventura:**
"L'aportació que fa la
CUP és donar veu als
ajuntaments des d'una
visió d'esquerres i
transformadora"

3. L'aportació que fa la CUP és donar veu als ajuntaments des d'una visió d'esquerres i transformadora a aquest treball per la unitat popular, ajuda a la visualització. La CUP permet sortir del gueto, incorporar nova gent.

4. Per veure diferents realitat i comparar dificultats. Amb el debat hem vist que els diversos escenaris que trobem es

poden afrontar de diferents maneres i que potser de vegades ens equivocarem. Els espais de trobada ens han d'ajudar a assumir que tenim dubtes, i això no ens ha de fer por. La CUP cada vegada té més claus de governabilitat, i això ho hem de veure com nous reptes. Hem vist que compartim problemàtiques, però també les reflexions i conclusions que se'n desencadenen, com per exemple que tant CiU com el PSC són tots dos de dretes.

Gerard Nogués, regidor de la CUP de Valls

1. Cal ser als ajuntaments per la projecció que permet, per la publicitat que dóna, per l'accés a més canals de comunicació... que de ben segur que no tindries d'una altra manera. També perquè és un espai que pots dominar com a moviment i evitar que t'engoleixi. I finalment perquè et permet l'accés a una informació que d'altra manera no tindries per construir alternatives. És, doncs, una eina molt pràctica.

2. La gent que estem a les institucions hem de ser presents als espais on s'està definint la línia política de l'esquerra independentista. Tot el que es debat en aquests espais unitaris, com a CUP ho filtres i ho apliques a l'àmbit institucional. Aquesta coordinació ha de ser molt pràctica.

3. La unitat popular ha d'incorporar tothom que estigui disposat a superar el marc i el sistema actual, és a dir tota l'esquerra amb projecte polític de transformació social i que accepti l'alliberament nacional.

4. Com a regidor, molts inputs diaris que reps provenen de persones de dins del sistema, que et pressionen per rebaixar el discurs, fer coalicions, assimilar-te, establir aliances, repartir-se amb tu el poder, etc. Així que relacionar-te en espais com aquest amb la resta de l'esquerra independentista és una tasca molt necessària, perquè són espais on no es discuteix si s'ha d'entrar o no al sistema, sinó que tothom comparteix la teva manera d'entendre la política. És útil perquè no et sentis tan sol i contrastes les experiències.

BREUS

Repressió sindical a CECROPS

Els treballadors de l'empresa de productes inflamables CECROPS SA de Santa Perpètua de la Moguda (el Vallès Occidental) estan en peu de guerra. La direcció va lliurar el passat 16 d'octubre la carta d'acomiadament disciplinari al delegat de la secció sindical de CGT, suposadament per "desobediència continuada, persistent i pública a les ordres concretes de l'empresa i per l'abandonament injustificat del lloc de treball".

Des del sindicat llibertari s'ha denunciat aquest fet com un acte de "repressió sindical", que ha comptat amb la col·laboració de CCOO, que han acusat al sindicalista de "radical" i "l'han revocat de delegat de prevenció, facilitant el seu acomiadament". La plantilla prepara mobilitzacions pels propers dies.

MÉS INFO:

[HTTP://CGTCECROPS.BLOGSPOT.COM/](http://CGTCECROPS.BLOGSPOT.COM/)

Manifestació a Barcelona contra els acomiadaments

La Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat, conjuntament amb els comitès d'empresa de Frape, Frigo, Delphi, Magnet, Marelli, Sintermetal, Estampacions Sabadell, EDS, Nissan i Pirelli, entre d'altres, ha fet una crida per manifestar-se contra els expedients de regulació d'ocupació (ERO), el proper 5 de novembre a les 6 de la tarda al Portal del Àngel de Barcelona.

La plataforma obrera i els comitès han decidit convocar conjuntament a la manifestació inicialment signada per CCOO i UGT, però reclamen als sindicats oficials que "el protagonisme el prenguin les assemblees de treballadors", ja que "res s'ha de decidir sense l'assemblea", fent una crida a una "resposta unitària" i a una vaga general al Principat.

La central CGT, per la seva part, ha fet públic que no s'adhereix a la convocatòria per no estar d'acord "ni en el contingut ni en les formes", però no es desmarca de la convocatòria ja que moltes de les seves seccions sindicals li han donat suport.

Per la seva part, la campanya contra les 65 hores ha convocat el proper 15 de novembre en la campanya internacional d'accions, sota el lema "la seva crisi que la paguin ells".

L'estafa de la Llei de la dependència

ALEX TISMINETZKY BARCELONA

L'1 de gener de 2007 va entrar en vigor una de les lleis "estrelles" del Govern de Rodríguez Zapatero, la Llei de la dependència. Poc menys de dos anys després, pràcticament totes les forces polítiques, sindicals i socials coincideixen en qualificar de fracàs el seu desenvolupament, per la manca de finançament dels drets que la normativa diu regular. Les dades oficials deixen constància d'aquesta realitat.

Les queixes sobre la Llei de dependència arriben des de tots els àmbits socials, i els governs autonòmics i espanyol només han pogut al·legar que estan "desbordats" per les sol·licituds. Però la realitat és que la història de la Llei de dependència era la d'un fracàs anunciat.

Només els grans dependents

Inicialment la Llei va establir que durant l'any 2007 només es donarien les ajudes als anomenats "grans dependents", aquells que necessiten atenció contínua de tercers persones, per anar ampliant l'aplicació de les lleis a la resta de persones dependents els anys 2008 i 2009.

La realitat és que quasi acabat l'any 2008 ni tan sols la meitat de les persones qualificades de grans dependents gaudeixen de les ajudes determinades a Llei, i la resta de dades de les mateixes administracions no deixen lloc a cap dubte: només ha accedit a alguna ajuda el 7,34% de les persones que ho han sol·licitat, essent la comunitat més afectada el Principat, on més de 30.000 grans

L'exministre espanyol de Treball i Assumptes Socials, Jesús Caldera, promoció de la Llei de dependència

dependents no obtenen cap ajuda, a pesar d'estar reconeguts com a tals, i fins i tot la Conselleria principatina de Benestar ha calculat que el 10% dels beneficiaris tindran efectivament el seu dret reconegut quan ja estiguin morts. A més, les dades oficials reflecteixen a dia d'avui que al Principat només 16 persones disposen d'ajuda per servei d'atenció domiciliària, i 8 més d'un assistent personal. Del País Valencià i de les Illes ni tan sols hi ha dades oficials.

Ajudes en qüestió

Un altre dels aspectes polèmics de la Llei ha estat la incompatibilitat de les ajudes de la norma amb prestacions i altres ajudes existents anteriorment, com poden ser les de gran invalidesa de la Seguretat

Social o polítiques socials municipals. És el cas, per exemple, de l'actriu Mercè Comes i la seva parella Carles Candel, recollit als mitjans de comunicació. En Carles, amb mig cos immòbil i parla intel·ligible a causa d'un infart, va rebre una ajuda de dependència, després de múltiples visites i burocràcies, de 0,99 euros.

Alhora, els serveis assistencials dels ajuntaments, on es gestionen aquestes ajudes, es troben col·lapsats i sense els mínims recursos per

afrontar els drets reconeguts a la norma.

Aquesta realitat ha donat com a resultat les primeres mobilitzacions. A València la Confederació de Discapacitats Físics ha convocat pel proper 6 de novembre una manifestació que s'iniciarà a dos quarts de 12 del migdia davant de Delegació de Govern a la ciutat, mentre que a Barcelona unes 2.000 persones jubilades es van manifestar l'1 d'octubre pels carrers de Barcelona.

"La Conselleria de Benestar Social ha admès que al Principat el 10% de grans dependents rebran l'ajuda quan morin"

Com es mesura la dependència?

S'estableixen tres graus de dependència:

Grau I

dependència moderada: quan la persona necessita ajuda almenys una vegada al dia o té necessitats d'ajuda intermitent o limitada.

Grau II

dependència severa: quan la persona necessita ajuda dues o tres vegades al dia, però no requereix de la presència permanent d'un cuidador.

Grau III

gran dependència: quan la persona necessita ajuda diverses vegades al dia i necessita la presència indispensable i contínua d'una altra persona.

L'Ajuntament de Barcelona demanda la vídua d'un treballador mort en accident laboral

ALEX TISMINETZKY BARCELONA

El setembre de 2006 el treballador de Parcs i Jardins de Barcelona Francisco Jurado va patir un greu accident de treball i va morir al cap de poques hores. Passat un any, i gràcies a moltes protestes dels treballadors i del Comitè d'empresa, la Inspecció de Treball va certificar que hi havia hagut una greu manca de mesures de seguretat que havia causat la mort de Jurado, i per aquest motiu l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) van imposar a l'Institut municipal, presidit per la regidora d'ICV-EUIA, Imma Mayol, un recàrrec del 50% de les prestacions de la vídua. Ara Parcs i Jardins porta a judici a la vídua per intentar treure-li el recàrrec.

Imma Mayol, regidora d'ICV-EUIA, i l'alcalde Hereu

El dimecres 5 de novembre, a les 11:30 hores, els treballadors de Parcs i Jardins han convocat concentra-

ció davant les portes del jutjat social número 17 a la ronda de Sant Pere 41 de Barcelona, per denunciar l'ac-

tuació que han qualificat "d'immoral i lamentable" de la direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins.

Segons ha denunciat la secció sindical de CGT, "la direcció de l'Institut Municipal, en comptes de posar les mesures necessàries perquè no es torni a incomplir la Llei de prevenció de riscos amb la dramàtica conseqüència de la mort d'un treballador, dedica més recursos a contractar al gabinet jurídic més car de Barcelona per denunciar la vídua del treballador".

"La càmera és la meua metrallera"

El documentalista valencià Pau Soler explica a L'ACCENT la seua experiència a l'Àfrica i a l'Amèrica Llatina

ENRIC LLOPIS VALÈNCIA

Nicaragua, 1998. L'huracà Mitch causa estralls entre la població i grans desperfectes materials. Pau Soler es troba en aquest país centreamericà i aconsegueix una càmera per testimoniar els fets. El resultat serà el seu primer documental, *Més enllà de l'huracà Mitch*. I el descobriment de la virtualitat de la càmera. "És una gran ferramenta. Avui la gent és molt televisiva", explica Pau. I remata amb ironia: "és la meua metrallera".

Amb aquella primera experiència va comprendre les penalitats del freelance social. "Moltes vegades hem d'autofinancar-nos o oferir a les ONG el producte a preu molt barat. Sempre que es toquen els interessos de grans empreses resulta difícil eixir endavant", explica.

Pau Soler (Dènia, 1972) va estudiar dret i un màster en Cooperació al Desenvolupament. A partir d'ací, la seua vida es vincula a la càmera de vídeo. Sempre amb les idees molt clares: "Busque donar veu als qui no en tenen". Tot i que matisa: "M'interessa que isquen les dues parts, també els poderosos", i que "el meu treball servisca per a la resolució dels conflictes".

Coneix bé l'Amèrica Central. Després de viatjar a Nicaragua, s'endinsa en la realitat de Guatemala (*El Pla Puebla-Panamà i Guatemala. Terra arrasada*) i el zapatisme (*El color de la terra*). De l'estança en les comunitats de Chiapas conserva els millors records: "la serietat, coherència i dignitat de la seua revolució. D'ací poden venir moltes respostes a les lluites socials arreu del món".

Punt d'inflexió

L'any 2004 marca un punt d'inflexió en la trajectòria de Soler (no es pot parlar de "carrera professional" perquè, com diu ràpidament "intente que els diners no dirigisquen la meua vida; per allí mai he estat disposat a passar"). Eixe any inaugura la tasca de denúncia de "tota l'especulació i l'ecocidi que ha patit el País Valencià en l'última dècada".

Tres documentals li serviren per "defensar la terreta -com afirma en el col·loquial- i donar suport els moviments socials": *Reflexions sobre l'urbanisme en la Marina Alta*; *Green Paradise. La Califòrnia europea i Malsonnis al paradís*.

Malgrat que representen el testimoni d'un problema tan vigent com esguerrador, aquests treballs no van aconseguir finançament. "I això que no eren radicals en l'enfocament. Eixien afectats per programes urba-

Pau Soler al Casal Jaume I de Gata

nístics, ecologistes, alcaldes, consellers, entre d'altres". "Buscava com sempre l'objectivitat".

Abans de partir cap a Angola i Moçambic (2007) per reflectir la tragèdia africana, del coratge de Pau Soler naixen altres dos treballs: *Al fons de la badia*, sobre la contaminació d'una riera a Cantàbria per abocaments il·legals; i *Fibromiàlgia. La malaltia invisible*, encarregat per una associació de la Marina amb un fi de sensibilització.

Ara bé, quines són les conclusions d'aquesta intensa tasca de denúncia? Pau no dubta que la "gran lluita està al nord, on es troba el gran monstre i pren les decisions importants". "No cal anar-se'n a l'Amèrica Llatina o a l'Àfrica". Malgrat això, no oculta el seu escepticisme en afirmar que aquesta lluita "està molt verda encara".

La resposta més visible i contundent seria el "boicot al consum" i "accions molt dures" contra les multinacionals que violen els drets

humans. Recorda el documentalista, en aquest sentit, que un canvi en l'opció de compra d'un 3% dels consumidors pot determinar una modificació de l'estratègia de les grans empreses.

"Com a consumidors tenim un gran potencial de denúncia. Ocorre, no obstant això, que el ciutadà mitjà està molt acomodad. La seua actitud insolidària i egoista el fa còmplice de l'explotació del sud".

Aquesta lucidesa en l'anàlisi fa impossible reduir-lo a home d'acció. Cal reflexió i una motivació molt ferma per continuar en la batalla. I tenir molt clar, com sembla tenir-ho Soler, "que el neoliberalisme no és indestructible. Que no es tracta de l'única via possible. De fet, amb l'actual crisi econòmica tenim una gran oportunitat".

La pausa per a la reflexió no impedeix parlar de nous projectes. El documentalista valencià prepara, si més no, un treball sobre el general Ríos Montt, president de Guatemala en l'època àlgida del genocidi contra el

poble maia, i sobre una planta medicinal, l'*ayahuasca*, "d'efectes molt beneficiosos per a la salut i l'ànima de les persones, que t'ajuda a mirar

el passat i retrobar-te amb tu mateix. És una de les plantes més poderoses del món".

Semblaria retòric preguntar a Pau per altres inquietuds, tan definides com té la seua vocació. Però el fet és que les té. Manifesta molt d'interès en l'art, les titelles i la figura del pallasso. Fins i tot del teatre, "que pot arribar a ser més revolucionari d'aquests camins transite el meu futur".

D'una manera o d'una altra, sempre ha tingut clara la seua posició al costat dels moviments socials. Cal escoltar, per tant, alguna de les seues advertències extretes de la pràctica: "hauríem d'estar més units i no actuar cada u de manera individual ni perdre'ns en baralles sectàries". Una reflexió oberta que hauríem d'apun-

OPINIÓ

Veneçuela: test electoral

LUISMI UHARTE CARACAS

El proper 23 de novembre, la ciutadania veneçolana tindrà una nova oportunitat per exercir el seu dret al sufragi en les eleccions regionals i municipals. És un país curiós perquè, pràcticament cada any, des de l'inici oficial del procés bolivarià, ofereix l'oportunitat al poble de practicar l'art de la votació, mentre els grans mitjans de comunicació del món continuen alertant de la "deriva autoritària del règim". Dubto que hi hagi algun altre país en tot el planeta que convoqui periòdicament tantes eleccions com la República Bolivariana.

Els mesos previs al procés electoral han estat molt fecunds respecte a la política econòmica del Govern veneçolà, principalment per dues raons. La primera, per la reunió d'alt nivell que l'executiu va celebrar amb més de 500 empresaris del país, on es va proposar construir l'Aliança Nacional Productiva, amb l'objectiu de coordinar esforços entre Estat i el sector per donar un impuls notable a la producció nacional. Des d'una perspectiva de necessitat tàctica i no d'aposta estratègica, aquest moviment podria ser fins i tot comprensible en el marc de la transició al Socialisme del segle XXI. Sens dubte el que va generar una gran confusió fou la presència no dels petits i mitjans empresaris-els sectors "naturals" de l'aliança-, sinó de la gran empresa globalitzada (bancs, Empreses Polar...).

En un segon lloc, el front econòmic ha estat objecte d'atenció per l'enfortiment de la dinàmica de nacionalitzacions que l'any pasta va emprendre l'executiu. La renacionalització de l'estratègica empresa siderúrgica del país, Sidor, una de les més grans de l'Amèrica Llatina ha anat acompanyada de l'anunci presidencial de l'inici de l'estatització del tercer banc més important del país, el Banco de Venezuela, propietat del Banco de Santander. Aquest anunci i la confrontació sistemàtica amb el monopoli privat alimentari Empresas Polar, evidencien que la presència dels grans capitals a la reunió amb els empresaris no era resultat de la claudicació del Govern, sinó possiblement d'un escenari de major complexitat.

Aquest és el panorama econòmic previ a les eleccions, que al llarg del 2008 els nivells de suport al Govern bolivarià han anat augmentant progressivament, després de la primera derrota electoral de desembre de 2007. La virtual victòria de l'oposició s'ha esvaït en aquests darrers mesos, si ens atenem a les dades de les enquestes més serioses, que anuncien un triomf generalitzat del chavisme en la majoria de les governacions i alcaldies, tot i que òbviament amb els percentatges d'èxit dels anteriors comicis regionals i municipals de 2004. De qualsevol manera, el proper esdeveniment electoral es presenta amb una test fonamental per mesurar la fortalesa del Govern i compensar la derrota en el referèndum constitucional del desembre passat.

Una altra Amèrica és possible a Ixim Ulew, Terra del Blat

Conclou el III Fòrum Social de les Amèriques a Ciutat de Guatemala

MARIA REYERO GUATEMALA

"Tornaré i seré milions". Aquesta frase, atribuïda al líder inca Tupac Amaru, abans de morir a mans dels invasors, augurava el retorn de la massa que es rebel·laria contra l'opressió. Més de dos segles després, una maputxe del costat argentí pronunciava aquesta mateixa promesa davant de, potser no milions, però sí milers de persones concentrades a Zócalo de Ciudad de Guatemala, després de la gran manifestació que tancava el III Fòrum Social de les Amèriques. I amb aquesta frase de Tupac Amaru iniciava la Declaratòria dels Pobles i les Nacionalitats d'Abya Yala, nom amb què es designava el continent americà abans de l'arribada de la invasió espanyola.

Fins a 8.000 persones, no només d'Abya Yala sinó també d'altres continents, s'han trobat en aquesta tercera edició del Fòrum Social de les Amèriques (FSA), que s'ha celebrat a la capital de Guatemala del 7 al 12 d'octubre. El FSA es perfilava com una oportunitat i una necessitat d'articular resistències i compartir experiències d'arreu del continent, per poder fer front als embats del neoliberalisme més depredador, que cada cop amb més intensitat, s'instal·la a la regió.

Han estat 4 dies, fins a 369 activitats, en les quals, amb ponències, taules rodones, tallers i actes culturals s'han debatut temes al voltant dels sis eixos principals proposats pel FSA: abast i desafiaments del canvi a l'hemisferi, pobles en resistència davant el neoliberalisme i la dominació imperial, defensa de les condicions de vida front el capitalisme depredador, les diversitats i la igualtat, la comunicació i la cultura com a reivindicacions de l'autonomia dels pobles i els pobles i nacionalitats indígenes originaris i afrodescendents. Les activitats es van dur a terme a les instal·lacions de la Universitat San Carlos, es convertí el campus en una espècie de ciutat -laboratori de l'expressió de nous pensaments i noves pràctiques.

Cada dia, a les 6 del matí, una cerimònia ancestral, guiada per un dels pobles originaris d'Abya Yala, encetava la jornada d'activitats a la Universitat de San Carlos. A un continent amb gairebé un centenar de pobles originaris (existents abans de l'arribada dels espanyols), la seva presència ha estat la més nombrosa i representativa al Fòrum Social. Domingo Hernández, del poble quiche de Guatemala, parla de la situació de 'neocolonialisme' que viu el continent, ja que considera que s'està

Participants al Fòrum Social de les Amèriques enguany // FOTO: Maria Reyero

portant a terme una "nova invasió a les nostres terres". "Tenim propostes molt clares com a pobles indígenes, que es concreten en el 'bon viure' i la necessitat de construir els estats plurinacionals", diu Domingo al concloure la Declaratòria dels Pobles i Nacionalitats Indígenes d'Abya Yala.

Els moviments socials a Guatemala, país que va patir una guerra civil que va durar 36 anys (en fa només 12 va concloure) i el pitjor genocidi contra els pobles indígenes, encara estan en procés de rearticulació. "Després del conflicte armat ens vam veure en la necessitat de reconstruir el lideratge indígena", comenta Domingo. Espais com el Fòrum Social de les Amèriques contribueixen a aquest procés de reorganització de les lluites indígenes, ja que suposen una oportunitat de compartir experiències amb altres pobles originaris del continent i construir conjuntament alternatives.

Centenars de papallones violetes de paper ens reben a l'entrada del "Territorio de las Mujeres: Mi Cuerpo, Mi Tierra", un espai promogut pel Sector de Dones, una coordinadora d'organitzacions -fins a 39- de dones a Guatemala. En aquesta carpa dones de tot el conti-

nent, dones indígenes, urbanes, estudiants, lesbianes, han compartit les seves experiències durant els dies del FSA.

Els pobles de l'Amèrica Llatina prenen la paraula

Els dies previs a que s'iniciés el III Fòrum Social de les Amèriques es va realitzar a la ciutat de La Esperanza, Hondures, el II Encontre Hemisfèric per fer front a la Militarització. Aquesta trobada, que forma part del procés del Fòrum Social, es va perfilar com a una oportunitat per compartir experiències de lluita i articular alternatives de resistència a nivell de l'Amèrica Llatina davant els nous embats de la ingerència dels Estats Units en matèria de militarisme a la regió. Amb l'objectiu de tractar el tema des de totes les seves vessants es van desenvolupar al llarg dels dies que va durar l'Encontre fins a 19 taules de treball,

Rosario Escobedo, del col·lectiu lèsbic Todas Somos, organització membre del Sector de Dones, explica que el Territorio de las Mujeres "és un espai que vam pensar com a lloc de convergència de totes les propostes i lluites de les dones a Amèrica, i ho vam concebre així perquè pensem que en el Fòrum calia un espai per donar a conèixer les nostres demandes i reivindicacions". Quan se li pregunta sobre com transcorre la relació entre sectors de dones organitzades, com les indígenes o de les zones rurals, que potser no tenen tan articulats el discurs feminista, i les organitzacions més urbanes, la Rosario ens diu que això no ha estat cap barrera, ja que el principi bàsic de la carpa és "la teva lluita és la meua lluita". "Potser encara no ens posem d'acord, ara és el moment d'aprendre a escoltar-nos", diu la Rosario.

"Una revolució sense art és com voler canviar el sistema amb diners, poder, violència i cobdícia". Aquesta frase, escrita a un dels murs de la Universitat al costat del dibuix d'una ballarina amb un passamuntanyes, resumeix molt bé el perquè de la presència de tantes activitats culturals durant el FSA. Grups de teatre, cinefòrum, músics i músiques, artistes plàstics escapen El Otro Arte, com ho han volgut anomenar, per tots els racons del campus. "Vam pensar que el Fòrum Social havia de donar cabuda a aquest tipus d'art, l'art contestatari, que denuncia i allibera", diu Sandy Hernández, membre d'un grup

guatemalenc de teatre social, "l'objectiu és que la gent surti de l'espectacle amb un missatge".

Tot i la diversitat dels moviments que van confluïr durant els dies de l'encontre, les diferents organitzacions van fer un esforç per redactar manifestos on es concretesin les seves demandes i propostes. A la seva declaratòria l'Assemblea dels Moviments Socials va parlar de l'actual evidència del "fracàs del sistema capitalista" i va enumerar les diferents resistències que estan rebent una nova empenta des dels moviments socials. També els i les representants dels pobles i nacionalitats indígenes d'Abya Yala van emetre un comunicat on afirmaven que en aquesta edició del FSA havien trobat com a pobles originaris un espai "per coordinar les nostres lluites, enfortir les nostres organitzacions i reconstituir les nostres Comunitats mil·lenàries com a alternativa per fer front al sistema capitalista que amenaça el futur de la nostra Mare Terra".

El III Fòrum Social de les Amèriques va concloure amb una gran manifestació, el dia 12 d'aquest mes, Dia de la Resistència Indígena, on milers de persones del color de la terra van cridar pels carrers de Ciutat de Guatemala, Ixim Ulew, que "aquí, una altra Amèrica és possible".

MÉS INFO:

ENCUENTRO.DESMILITARIZACION.INFO
WWW.FSM2009AMAZONIA.ORG.BR

LOCALS I COL·LECTIUS COL-LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Assemblea de Joves de Cardedeu // Assemblea de Joves de Santar Barce-lona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cap - CUP Viofància Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Bretxa Carer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarés // Ateneu Popular de l'Eixample Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç, Antic escorxador s/n, Artés // Ateneu La Toma Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Stiges Pl. Castellans 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llorenç 13 // Casal Independentista de Sant Jaume Compte Premià, 31, Sant // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanò 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // El Forn Girona // L'E-stapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // La Falç Panera 2, Lleida // GER Pl. 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, Tr.B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrens 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agricultura Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisanos Pça. de l'Oli, 7, baixos, Girona // La Ploxa C. Almada s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // SEPC-UV Baró St. Petri, 9, València // SEPC-UPF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // Taberna l'Esparracat C. Felip Munné 18, Esparraguera

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bemadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes).
9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Raschán. CP Bilewa. Apartat 206. 05194 Eriwa. Àvila
* Diego Sánchez Buitra. Carretera de Martorell a Capellades,
km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12066 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras,
Carer Doctor Trueta 76-98. 08005 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades,
km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Laredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete.
Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Llibres, concursos i La Troba a Barcelona

Jordi Garrigós BARCELONA

L'aparició i consolidació de llibres construïdes des dels moviments socials a Barcelona ja és una realitat que setmana rere setmana ens mostra noves publicacions d'arrel contracultural. La Ciutat Invisible, a Sants, i La Sirga, a Gràcia, són alguns dels principals encarregats de portar a Barcelona aquells títols que no anuncien als mitjans de comunicació de masses per la seva vocació transformadora i el seu esperit crític.

El sud a Gràcia

La primera parada ens porta fins a La Sirga. Aquesta llibreria està focalitzada dins l'Ateneu la Barraqueta de Gràcia i fa un any i mig que va obrir les seves portes. Llibreria de funcionament assembleari, durant el passat més d'octubre van presentar dos llibres que sobrepassen les nostres fronteres. *El sur en revolució* (Txalaparta, 2008) és una mirada a la revolució bolívariana que encapçala Hugo Chavez a Veneçuela. Escrita pel basc Luismi Uharte, ens aporta l'estudi empíric d'aquest analista que ha passat més de tres anys a aquest país llatinoamericà desxifrant els ets i us de la ràpida transformació social veneçolana. El passat 30 d'octubre l'autor va fer parada a Gràcia per presentar el seu treball i explicar en primera persona les conclusions que n'extreu de l'experiència. També pel local independentista va passar Gemma Galdon, coautora de *Repassar la política* (Icaria editorial, 2008). Aquest assaiguet esdevé una nova visió del canvi sobre la forma d'actuació del pensament polític transformador. El grup de reflexió Política en red, artífex de l'obra, fa una aposta clara i concisa sobre l'horizontalitat i la democràcia directa i participativa.

Història i negres tempestes

Al barri de Sants ja fa molts anys que hi treballa el que ara és la cooperativa La Ciutat Invisible. Primer es van establir a l'antic Arran i ara operen al local que tenen al carrer Riego. La primera referència que ens presenten els santencs és *El Senzill. Guerrilla i presó d'un maquis* (Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs, 2008) i que està escrit pel Senzill, nom de guerra de Joan Busquets. Amb 80 anys, Busquets és un dels darrers maquis en vida i ara ha volgut posar en paper tota la seva experiència de lluita i resistència. "Els resistents hem estat completament oblidats. No hem entrat per la porta gran, sinó per la de servei", explica l'autor, que va lluitar al costat de Marcel·lí Massana, a una entrevista al portal de La Ciutat Invisible. La segon llibre que ha presentat la cooperativa durant el mes d'octubre és el del periodista amazig Salem Zenia: *Sol Cec. Poemes d'amor i lluita* (Accent editorial, 2008). El conegut defensor de la cultura amazig resideix actualment al Principat i ha editat aquest recull de poemes en

edició bilingüe catalana i amaziga.

Finalment, des del col·lectiu llibertari Negres Tempestes anuncien la celebració del tercer certamen de contes antiautoritaris i presenten, a Can Vies, el darrer llibre de Jordi Martí: *Ni nadal ni setmana santa*.

La Troba a l'Apolo

Per acabar amb aquest recull de notícies passem de les lletres escrites a les cantades. Un dels nostres grups més internacionals, La Troba Kung-Fu, realitzarà el proper dimecres 5 de novembre a la sala Apolo de Barcelona un concert que posarà un punt i seguit a la carrera de la banda. Després de dos anys molt intensos d'ençà de la publicació de *Clavell Morenet* (K Indústria Cultural, 2006) el grup liderat per Joan Garriga farà un petit descans fins al gener, quan es dedicaran en exclusiva a la gestació del seu segon treball. La gira d'enguany dels de la Garriga els ha portat a passejar el seu mestissatge no només pels Països Catalans sinó també a fer ballar Mèxic i mitja Europa.

Primer disc de Josep Romeu

Redacció VALÈNCIA

El cantautor tarragoní Josep Romeu acaba de traure el seu primer treball musical. Es tracta de *Petjades*, un disc format per deu temes propis amb algunes col·laboracions, entre les quals cap destacar la del cantautor penedesenc Cesc Freixas. Enregistrat a l'APX de Vilafranca del Penedès durant el passat estiu, sota la gestió de Trash-hoo, guitarrista d'Eina i dels antics Inadaptats, Romeu ens brinda un recital sincer amb tocs que s'apropen al blues i al swing. Pel que fa a les lletres, Romeu se suma a les reivindicacions que ja han fet seus altres cantautors contemporanis com Alabajos, Freixas o Gené: defensa de les senyes d'identitat catalanes, conscienciació militant pel territori i pinzellades de tendresa i poesia íntima.

Durant les properes setmanes, el cantautor tarragoní voltarà per diversos punts dels Països Catalans per presentar en directe les cançons del seu nou material. El proper dia 30 estarà a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona en solidaritat amb els estudiants en lluita contra Bolonya. El 6 de novembre estarà a un altre centre universitari; en aquest cas a l'Autònoma de Barcelona per participar en la festa que se celebra anualment. El 7 actuarà a la Canonja (el Tarragonès) i el 8 a Canals (la Costera), al recentment inaugurat Centre Social Autogestionat la Lloca. Serà en aquestes cites quan hi haurà l'oportunitat de fer-se amb el disc que tot just acaba d'eixir a la venda. I mentre, Romeu ens regala quatre peces del disc al seu myspace, on també podem trobar informació addicional sobre els projectes d'aquesta jove promesa.

MÉS INFO:
WWW.JOSEPROMEU.CAT

La crisi de la cultura al País Valencià

Redacció VALÈNCIA

Les dimensions de la "crisi econòmica" actual ja són ben paleses en molts àmbits de la nostra vida. Pel que fa al món de la cultura i al País Valencià, molts crítics pensen que la crisi en matèria cultural ja està instal·lada des de fa anys en la societat. Així i tot, està afectant la crisi actual més encara a la cultura?

Des del punt de vista dels pressupostos, no hi ha dubte que les partides dissenyades per Trinidad Miró, consellera de Cultura valenciana, no mostren una millora el 2009. Entre les reduccions més cridaneres, hi ha la de l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM), que passa dels 13,7 milions d'euros de 2008 als 11,5 de 2009. Són temps difícils per als museus. Més i majors xifres ridícules que difícilment poden fer front a l'ampliació dels fons. Però tothom no es veu perjudicat. El Palau de les Arts, tot i que també ha vist reduïdes les seues aportacions, és l'organisme que millor queda parat en els pressupostos: 25 milions d'euros per a enguany. La dada és significativa si tenim en compte que aquesta quantitat suposa la meitat de tot el que s'han de repartir la resta d'instituts culturals.

Quant a l'audiovisual, l'Institut Valencià de l'Audiovisual és dels pocs organismes que augmenta els seus ingressos. Passa dels 7,2 milions als 10,18. Aquest institut està cridat a convertir-se en la institució referent de la cinematografia valenciana. Pel que fa a patrimoni, les reformes d'edificis històrics i artístics només comptaran amb un milió i la rehabilitació del Carme partirà amb tres milions.

Retallades a les universitats

Possiblement, estem davant la retallada més polèmica. Fa unes setmanes, vam conèixer la reducció d'un 25% per a 2009 en el finançament de les universitats valencianes. A la ja històrica reivindicació d'un major suport econòmic cap a les cinc universitats públiques valencianes, cal sumar ara el perill que corren els seus 11.000 treballadors de la comunitat universitària. Malgrat que la Conselleria d'Educació encara no ha tancat res, els rectors de les universitats perjudicades ja han fet pública la

seua preocupació, ja que consideren que eixa situació conduirà a un col·lapse important d'acomiadaments de personal que es faria insostenible.

Com es pot comprovar, el panorama educatiu del País Valencià es troba bastant revoltat. La crisi econòmica de les universitats i la polseguera alçada amb les classes en anglès d'Educació per a la Ciutadania en són un bon exemple. Des del despatx del conseller Font de Mora, les coses es veuen d'una altra manera.

La ciutat invisible

La Troba Urbana

vine a conèixer les novetats de la temporada

RILLO 35 UNDS • 08014 BCN • 93 298 99 47

www.laciuatatinvisible.org

Va de bo

Orígens

Àlvar Lloris TORRENT*

Com quasi la gran majoria d'esports i jocs de l'Europa actual i de la conca mediterrània, la pilota valenciana té el seu origen més llunyà a la Grècia clàssica. L'*episkiros*, l'*apóraxis* i el *feninde* són considerats els pares de tots els jocs de pilota a mà d'Europa. Com en molts altres casos la cultura romana heretà aquestes costums i, gràcies a l'extensió del seu imperi, el joc de pilota a mà s'estengué per diferents indrets del continent.

Amb el pas dels segles aquests jocs anaren evolucionant i consolidant-se a diferents llocs, sobretot a l'edat mitjana, quan el *jeu de paume* es considerava el joc nacional francès, el qual derivà més endavant en el tennis ja que a l'aristocràcia li feia mal pegar-li a la pilota amb la mà. Altres cultures com la germanica amb la *ballhause*, la flamenca amb la *ballpelote* o l'italiana amb la *palla*, tingueren èpoques en les quals aquest joc era majoritari entre la població, i és a Flandes on més s'ha conservat.

Els estudis diuen que amb la reconquesta cristiana del Regne de València, el joc de pilota tornà a les nostres terres des dels Pirineus i s'instal·là amb força, adquirint diverses formes i assolint una consolidació territorial. La primera referència que tenim és una recomanació mèdica d'Arnau de Vilanova al rei Jaume II recomanant-li la pràctica d'aquest joc.

Conforme la reconquesta anà avançant, es consolidà una divisió entre els jocs que avui perdura, i és que com en la llengua, existeix una frontera geogràfica que separa els dos gran vessants de la pilota valenciana, i aquesta frontera és el riu Xúquer. El Xúquer divideix la pilota valenciana, en jocs per dalt corda (al nord del riu) i jocs per baix (al sud del riu). Més endavant apareixeran altres modalitats com l'escala i corda que serà comú a tot el territori.

No obstant uns treballs arqueològics a l'Alcoià estan a punt de desfer tota aquesta teoria, segons el professor Daniel Martos (Alcàsser) i és que la troballa sembla ser un trinquet d'arquitectura àrab, que demostraria que durant l'estada islàmica a les nostres terres també s'hi jugava a pilota.

* *Estudiant de Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport*

L'exploració novel·lada del nazisme

"Els altres nens no semblen molt simpàtics"

Juanan Muedra VALÈNCIA

Així comença un dels capítols d'aquest impressionant llibre, que conta, des de la perspectiva d'un nen de nou anys, els problemes del nazisme a la segona guerra mundial.

El protagonista en qüestió, Bruno, fill d'un jerarca de les SS, ha de marxar de Berlín, on tenia els seus amics i anava a l'escola. Ho fa ell i la seua família a causa que son pare és destinat com a comandant a un camp d'extermini jueu a Polònia.

Per la gran afició a l'exploració del menut, des que aplega la seua nova casa comença a investigar el terreny. És així com comença a observar que hi ha gent vestida amb "pijama de ratlles", com ell mateix denomina, i que es passen el dia tancats al que per a ell és una granja.

A partir d'un seguit de fets, Bruno estableix una forta amistat amb un nen del camp de concentració, des d'on es comuniquen a través d'un forat de la tanca, amb el qual comparteix gustos, encara que saben que deurien ser enemics i no deurien veure's.

Sens dubte un gran llibre que no té desaproveïment: el nazisme vist des del punt de vista d'un xiquet, un llibre crític i dur. Final tràgic. Cal destacar, que si adquireixes el llibre, i no saps de què tracta, no ho sabràs fins haver-lo acabat de llegir, ja que l'autor, amb bastant originalitat, ha decidit no incloure una ressenya a la part posterior del llibre.

L'autor, John Boyne (Dublín, 1971) és un novel·lista que es va llicenciar en literatura anglesa a la Universitat de Dublín i va estudiar creació literària a Norwich. Va guanyar el premi Curtis Brown i va començar a publicar relats breus. L'any 2000 va publicar la primera novel·la que porta per nom *The Thief of Time*. El 2006 va publicar la que de moment és la seua obra més coneguda i la primera que s'ha traduït al català, aquesta

que ressenyem. Boyne continua vivint a la seua ciutat natal i prepara noves novel·les que eixiran en breu.

Fitxa tècnica

Llibre: *El noi del pijama de ratlles*
Autor: John Boyne
Editorial: Empúries
Any: 2007

Després de *Schlinder*

Hèctor Serra ALDAIA

Si haguérem de fer una llista amb tot el material cinematogràfic que ha volgut endinsar-se en la cosmovisió del feixisme europeu del segle passat, no en tindríem prou amb les pàgines d'aquest periòdic. *Schlinder's List* (EUA, 1993) d'Spielberg va marcar un abans i un després i, d'ençà d'aquesta producció, altres pel·lícules han tornat a incidir en els mateixos llocs comuns, d'una manera més o menys encertada: les estremidores experiències als camps de concentració, la pluja de cendres o les dutxes de gas. D'acord que el gran volum de cintes sobre la temàtica ha pogut fer aparèixer un cert ensopiment en l'espectador, però seria injust posar totes les creacions audiovisuals en el mateix sac.

The boy in the striped pyjamas (Regne Unit i EUA, 2008) completa la sèrie de films que mostren el feixisme des de l'òptica infantil. I és que als ulls d'un xiquet, l'horror pot tornar-se tan innocent com especialment esgarrifós. Ho vam comprovar en títols com *Sorstalanság* (Hongria, 2005) o l'oscaritzada *La vita è bella* (Itàlia, 1997). La pel·lícula que ara ressenyem destaca per la seua originalitat en presentar la trama. Fins ara, els infants sempre estaven dins de l'horror, dins els camps de concentració. En aquest cas, l'enfocament de l'objectiu se situa en la part dels que estan exempts de

John Boyne
 El noi del pijama de ratlles

tot això. En els xiquets i les famílies acomodades, no jueves, lligades al règim feixista en major o menor mesura. I és a partir d'aquesta visió que es constreixen unes escenes estèticament senzilles però carregades de significat: uns filferros que separen un nen amb uniforme de ratlles i un altre que el visita de tant en tant. La imatge es repeteix constantment al llarg del film i se succeeixen diferents dià-

legs on es desprèn tendresa, ingenuïtat i estranyesa.

Mark Herman, conscient que el tema no és nou, capta l'atenció de l'espectador a través d'unes escenes commovedores i psicològiques. El darrer quart d'hora de pel·lícula pot passar a la història del setè art com un dels més apoteòsics, una "masclèta" final de fotogrames, una tensió in crescendo a nivell visual i sonor, i un desenllaç que, esperat o no, deixarà igualment corprès l'espectador afeerrat a la seua butaca, amb els pèls de punta i deixant anar l'adrenalina mentre els crèdits de la producció apareixen en la pantalla. Aquesta és una pel·lícula la percepció de la qual canviarà molt si ens hem llegit prèviament el llibre o no. Siga com siga, Herman aprova amb nota amb aquest lliurament d'intriga, política i humanitat. Pel·lícula altament recomanable.

Fitxa tècnica

Títol: *The boy in the striped pyjamas*
Director: Mark Herman
Països: Regne Unit i Estats Units
Any: 2008

Ressenya de la quinzena: Dels drets a les llibertats. Una història política de l'alliberament GLT a Catalunya (FAGC 1986-2006)

Història d'una lluita

Aurora Mora TORRENT

Dels drets a les llibertats. Una història política de l'alliberament GLT a Catalunya (FAGC 1986-2006) és el resultat d'una successió de mirades entorn al neixement i la trajectòria del Front d'Alliberament Gai de Catalunya. Eugeni Rodríguez i Joan Pujol, els seus coordinadors, han optat per reunir, en aquest llibre, una suma d'històries, de narratives divergents, contradictòries i múltiples, que poden servir com un referent per a lluites presents i futures.

El 1986, un grup d'activistes provinents de l'esquerra extraparlamentària i dels moviments socials alternatius van confluïr a la IV Conferència del FAGC, aportant aires nous a l'organització i mantenint un esperit crític i combatiu i una postura transgressora, allunyada de la forma hegemònica de comprensió del moviment gai basada en el consumisme i en el model de família nuclear. Una visió transformadora i no reformista, que entén que encara avui hi ha moltes coses per fer.

No obstant el camí que falta per recórrer, les experiències que es relaten en aquest text polifònic poden servir per continuar avançant i no haver de partir de zero cada vegada. Així, a "Dels drets a les llibertats" podem fer un recorregut per les campanyes clau que han fet passos decisius cap a la llibertat total del col·lectiu gai i el canvi de mentalitats, i no sols cap a la tolerància, com per exemple: "Menors, de què?"; "Estima com vulguis"; la lluita contra l'homofòbia arran de l'assassinat de la transsexual Sònia l'any 1991, un cas molt greu de transfòbia a partir del qual va crear-se l'Oficina Antidiscriminatòria per a gais, lesbianes i trans-

xuals del FAGC o la del reconeixement social de les parelles homosexuals. Aquesta última, l'any 1987, en recolzament d'una parella de Vic que volia casar-se, tot i que el FAGC mai ha fet bandera del matrimoni.

"Dels drets a les llibertats" és doncs, un viatge per les diferents experiències i moments d'una part de la història del moviment d'alliberament gai a Catalunya, amb l'accent posat en el compromís militant, considerant, tal i com comenta n'Eduard Sánchez, "que l'opció sexual és, en el fons, una opció política", motiu pel qual, les persones participants en aquesta obra no es defineixen per la seua "orientació", sinó per la voluntat expressa de canviar el sistema heteropatriarcal capitalista imposat. En aquestes pàgines, veiem com la lluita del FAGC s'emmar-

ca des del seu inici dins la superació de discriminacions i la lluita per la plena equiparació dels drets, però anant molt més enllà del discurs imperant i transgredint la norma, la qual cosa el situa en un marc de conquesta de llibertats individuals i col·lectives dintre d'una lluita que supere les actuals estructures socials. És a dir, es tracta d'anar més enllà de la simple integració del col·lectiu gai. Les tensions i les divergències amb altres sectors del moviment GLT són ací, òbvies. Unes diferències que no sols han estat exposades en el llibre, sinó també en la premsa durant aquests dies arran de les declaracions homòfobes fetes per la reina Sofia, front a les quals el Col·lectiu Gai de Barcelona ha demanat la retirada del llibre de Pilar Urbano, mentre que la LFLGTB s'ha conformat amb la rectificació feta per la Casa Reial. Un exemple que li dona la raó al FAGC: no basta amb reines que respecten l'existència dels gais, cal eradicar la monarquia.

Agenda

>> El 5 de novembre, Abdullah Demibas, l'exalcalde del districte de Sur, a la ciutat de Diyarbakir (Kurdistan del Nord) farà una xerrada a la sala d'actes del CIE-MEN. Abdullah està pendent d'una sentència que el podria condemnar a 60 anys de presó. No hi falteu. Serà a les 20h.

>> L'Assemblea de Joves de la Costera, l'Escarot, ha organitzat una xerrada i debat el proper dissabte 8 de novembre al C.S.A. La Lloca de Canals. La xerrada porta per títol "Bilingüisme o marginació?" i servirà per analitzar la situació del català i les seues perspectives de futur. Després hi haurà sopar i concert amb Josep Romeu i Cesk Freixas.

>> El dissabte 8 es farà debat del text "Qüestió de noms" de Joan Fuster a Beniarrrés. L'activitat s'emmarca dins el taller de lectura que organitza regularment el Rogle amb la finalitat d'aprofundir en les idees socialistes i nacionalistes. Obert a tots els públics.

>> El 8 de novembre serà la cloenda del Correllengu 2008. Com cada any serà a Perpinyà i coincidirà amb la commemoració del Tractat dels Pirineus (7 de novembre de 1659). La manifestació eixirà de la Plaça de Catalunya a les 16h. En acabar hi haurà una marxa de torxes del Castell a la Casa Musical on actuaran MUS-CAT, 100 gr de Tête i La Gossa Sorda. És una cita obligatòria.

>> El 9 de novembre és el dia internacional contra el feixisme i el racisme. Es faran actes a moltes localitats. Estigueu atents.

Del 4 al 17 de novembre

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

Història

El debat Sepúlveda - Las Casas: la defensa d'una mateixa causa

Miquel Serra i Cubilles ALDAIA

La conquesta d'Amèrica per part de la corona hispànica i la seua missió històrica de convertir al cristianisme la població ameríndia va necessitar, inclús en els primers anys d'aquesta comesa, una justificació d'ordre moral capaç d'enfrontar-se a les possibles crítiques de la resta de monarquies absolutistes de l'Europa occidental. És per això que, entre els anys 1550 i 1551, va tenir lloc la Junta de Valladolid a aquesta ciutat castellana, que va enfrontar dues postures suposadament contràries: la de Ginés de Sepúlveda, favorable a la tutela dels espanyols sobre els indis, i la del sevillà Bartolomé de las Casas, qui va defensar la igualtat dels indígenes americans front als habitants del continent europeu.

Sepúlveda va defensar a Valladolid que els amerindis eren bàrbars i bèsties, i que havien d'acceptar el jou espanyol pels seus crims contra les lleis naturals, especialment per la idolatria i el sacrifici

humà. Las Casas, des de posicionaments teològics, va respondre a aquest argument incidint en què el terme "bàrbar" no es pot generalitzar a tot un poble. Mentre Sepúlveda acusava al frare sevillà de consentir la violació de lleis naturals per part dels indis a través de ritus impius,

Las Casas no trobava en aquestes pràctiques menys crueltat que en pràctiques passades de la història espanyola. Per últim, Las Casas va rebutjar la guerra i la coerció com a mitjans per evangelitzar els autòctons, tot defensant el dret a la lliure voluntat dels amerindis.

Arran d'aquest debat, la figura de Bartolomé de las Casas ha estat venerada des de posicionaments interessats. Las Casas està considerat un dels principals defensors dels drets humans en processos de creació d'un imperi. Els seus arguments intentaren influir en la política colonial de la corona espanyola, però mai va gosar qüestionar la conquesta de les Índies. Va ser contundent en la descripció de les barbàries que els *conqueridors* realitzaren sobre els indis al seu llibre *Brevíssima relació de la destrucció de les Índies*. Així i tot, el que a Valladolid es discutia no era si era

o no lícita la conquesta d'Amèrica, sinó les formes que s'havien de mostrar front als *altres*. De fet, Las Casas, que va administrar durant un període de la seua vida diferents *encomiendas*, no rebutjà mai la intervenció dels espanyols a Amèrica, considerant justa la causa de l'evangelització dels pobles amerindis. En tot cas, va ser sempre un apòloga del diàleg i del respecte a la dignitat dels pobles.

No és té constància que la Junta de Valladolid emetera un veredict definitiu arran del debat. Siga com siga, el discurs de Las Casas va perdre adeptes paulatinament entre els membres de la cort espanyola a la mort de Carles V. Darrere del pretext de la "conversió cristiana dels salvatges", s'amagava, no de bades, l'etapa embrionària del capitalisme i la seua definició com a sistema històric. Els termes del debat, malgrat tot, han continuat existint en la història de l'imperialisme occidental. De fet, les conquestes sobre altres pobles, presents també avui dia, sempre han necessitat i necessiten uns imperatius morals que les avalen.

"El macrourbanisme perjudica la qualitat de vida de les persones"

ENRIC LLOPIS VALÈNCIA

El teu llibre té un estil planer, directe i pedagògic. Quin ha estat el teu objectiu en escriure'l?

Volia que qualsevol persona, fora quina fora la seua formació de partida, pogués entendre tot el que passa al voltant de l'urbanisme i les problemàtiques territorials al País Valencià. La vocació divulgativa ha estat present en tot el procés d'escriptura del llibre.

Quines són les conseqüències del "macrourbanisme" sobre el nostre territori?

En un futur massa immediat estarem patint les conseqüències. A priori disminueix la qualitat de vida de les persones que viuen al lloc on s'implanta aquest model. No tan sols dels que viuen a dintre, el col·lapse també el patixen les persones que viuen a les ciutats i pobles propers.

Copa Amèrica, Circuit de Fórmula 1, Mundo Ilusión, Terra Mítica o Tren d'Alta Velocitat... Quin és l'abast real d'aquests projectes urbanístics i d'infraestructures i a quins interessos responen?

Tots aquests ítems acaben sent pols d'atracció urbanística, que generen expectatives urbanístiques i impactes mal calculats al seu voltant. S'externalitzen els beneficis a empreses properes al poder i la societat assumeix els costos. Qui ix guanyant? El meu botiguer de barri i jo mateix no, per descomptat.

Trobes diferències entre els comportaments dels partits polítics de dreta i d'esquerra en quant a model urbanístic i d'ordenació del territori al País Valencià?

Durant la darrera dècada podem trobar projectes de camp de golf amb macrourbanització relacionats amb cadascuna de les sigles polítiques amb representació parlamentària a les Corts.

Acusaries de "catastrofista" algú que denunciara la situació del litoral, marjals i l'horta al País Valencià?

El litoral crec que és una hecatombe que l'haja conegut quinze o més anys enrere. Respecte a les marjals, la catàstrofe és que des d'Ecologistes en Acció continuem lluitant als tribunals contra els qui les soterran, mentre les forces públiques -que les haurien de defensar per llei- no fan res. També és fortíssim el que passa a l'horta, que no té protecció específica al conjunt del territori valencià, tan sols una declaració d'intencions a València envoltada de PAI, com el de Nou Mil·lenni a Catarroja.

Roger Cremades presentant al·legacions contra el macrourbanisme a la Safor

Entrevista a Roger Cremades, autor del llibre *Macrourbanisme i agressions al paisatge mediterrani*

"Moltes vegades, per tenir certesa dels fets hem d'observar el nostre voltant. Si tornem als llocs on jugàvem quan érem infants constatarem que han canviat". Roger Cremades (València, 1977) ha dedicat cinc anys a escriure *Macrourbanisme i agressions al paisatge mediterrani*, llibre on analitza el "procés irreversible de transformació territorial i paisatgística que afecta el País Valencià".

Enginyer forestal de formació, Roger milita en Ecologistes en Acció i ha realitzat els indicadors ambientals i la diagnosi de la ciutat en la que viu, Gandia. Defineix el macrourbanisme com un model "de construcció a gran escala, que pensa en els beneficis privats sense tenir en compte les necessitats de serveis que té qualsevol assentament urbà, i fa que els territoris perdin la seua identitat".

ENTREVISTA

La depredació urbanística al País Valencià ha donat pas a una degradació irreversible del territori o encara estem a temps de tornar enrere?

No es pot generalitzar. Per tirar enrere la costa de la Marina Baixa ho tenim malament. Potser en determinats llocs d'algunes comarques podem aturar el procés de degradació galopant del territori. Pense que cal fer-se forts i crear xarxes socials amb capacitat humana i tècnica per defensar els arguments mediambientals, històrics i culturals del País Valencià.

L'experiència del conflicte per la Marjal de Pego-Oliva va despertar la teua consciència ecologista, has contat alguna vegada. Quina rellevància van tenir aquells fets?

El cas de Pego-Oliva va acabar de la pitjor manera: als tribunals i amb el territori propietat dels terratinents fora de la zona protegida. Aquells fets van tenir rellevància a tot l'Estat espanyol. Pensa que l'excalcalde de Pego és el primer càrrec públic en entrar a la presó per delictes ecològics. És cert que la indefensió que va patir la marjal de Pego va despertar en mi una forta cons-

ciència del que estava passant al medi ambient.

Ens trobem davant de la mort de la ciutat mediterrània, compacta i habitable, característica del País Valencià?

Sí, aquest model de ciutat era el dels anys 80 al nostre país. Un model de ciutats menudes, equidistants, un bon punt de partida per a una sostenibilitat que no ha arribat. Actualment, entre els centres comercials i les macrourbanitzacions s'han tret fora de la ciutat gran part de les funcions urbanes. Això és el final de la ciutat mediterrània.

En la teua opinió, quin seria el model de ciutat en la qual s'hauria revertit més clarament aquest model de ciutat mediterrània?

Un bon exemple serien les autovies urbanes-eufemisme: ronda-que envolten castelló pel sud. Després, una famosa urbanització que hi ha al nord d'Orpesa, o l'autovia de València cap a Llíria. També podem trobar bons exemples en la Marina Baixa i la Vega Baixa. Hi ha més coses greus. Però això no vol dir que hem de defallir. S'ha de ser posi-

tiu i tirar endavant coses "xules" enmig de tot aquest merder.

En aquest sentit, veus qualificades de l'ecologisme han afirmat recentment que el "model Benidorm" no és tan agressiu, atès que concentra el consum de recursos. Estàs d'acord en aquesta afirmació?

Els qui diuen això ignoren que el Benidorm dels anys 90 ara està envoltat d'un enorme cinturó de macrourbanitzacions que tomben aquest argument. Moltes vegades "grans experts" -que jo no qualificaria mai d'ecologistes- no tenen en compte que Benidorm és un fenomen que ha acabat funcionant de pol d'atracció urbanística i ha desfet el paisatge de nombrosos pobles de l'entorn. Aneu a veure les vessants del Ponoig, a Polop de la Marina.

Com observes a nivell ambiental, territorial i paisatgístic la realitat de la teua comarca, la Safor?

La Safor se l'estan carregant fent venir a persones de rellevància, que després de cobrar un jornal, encara s'atreixen a afirmar que la solució en el turisme passa per l'urbanisme. Aquestes i altres barbaritats encara passen a la Safor. Però ací sempre estem en peu de guerra contra el macrourbanisme. De més de deu projectes de camp de golf que han presentat els darrers deu anys no els en hem deixat fer cap, amb al·legacions i retards els hem desmuntat la paradata.

Alguna vegada has explicat que Gandia podria ser una ciutat sostenible de referència. Podries explicar-ho?

Gandia és el meu poble, doncs pense que cal assumir la realitat i pensar com a poble on viuen les persones, i deixar de voler ser ciutat en el món de les megalòpolis. Alguns governants amb noms i cognoms no pensen així i ara diuen que volen urbanitzar tot la horta que separa el centre de la platja. Creuen que així aconseguiran desestacionalitzar el turisme, una excusa com una altra per urbanitzar i embutxacar diners.

Per acabar. Quines són les conseqüències, sociològiques i ambientals, de la combinació de urbanitzacions, centre comercial i vehicle privat?

Si sumes totes les hores que passes al cotxe vivint a una macrourbanització i anant al centre comercial, al llarg d'un any equivalen a uns 15 dies de vacances. L'alternativa és viure a la ciutat compacta, comprar a les botigues del barri i anar a peu o amb bici. Això és més saludable i socialment més favorable per a relacionar-se amb l'entorn. El problema és que tots respirem el mateix aire, els que contaminen i els que no ho fem tant.

LA REMATADA

La riulla del jutge

XAVI SARRIÀ VALÈNCIA

El passat judici als joves encausat per la crema de fotografies ens deixà imatges insòlites. D'una banda, aquelles on veiem als setze independentistes desfilar pels carrers d'un Madrid atònic i davant d'una concentració en bona part nodrida per joves castellanistes d'aquesta ciutat. Però també les que reflectien com els joves gironins plantaven cara al tribunal d'excepció presidit per un jutge que no abandonà en cap moment l'actitud burlesca cap als acusats. Una actitud, gairebé de xerif perdonavides, potser motivada pel ridícul que el mateix jutge protagonitzà mesos abans -quan el judici contra l'Enric i el Jaume s'anul·là perquè no es podien expressar en la llengua pròpia- i que tornà a escenificar la prepotència que viu instal·lada dins les entranyes de l'Estat vers la cultura, llengua i nació dels catalans.

Aquesta prepotència, però, no ens arriba de nou. De fet, al llarg de trenta anys de "democràcia" ha revelat com inherent al sistema que diuen representar. No hem d'oblidar que l'Espanya d'avui es fonamenta en les victòries militars d'ahir, i que aquestes imposicions s'han perpetuat en el sub-conscient dels nacionalistes espanyols que ocupen les poltronas del poder des dels temps del dictador. I precisament això, la continuïtat dels valors de l'Espanya franquista en la figura del rei, és el que la campanya "Jo també creme la corona espanyola" ha insistit en denunciar. Més enllà de la incineració d'un tros de tela o d'una estampeta amb la cara del Borbó.

Potser per aquest motiu, i perquè s'ha comprovat que la repressió multiplica la revolta antimonàrquica, el fiscal feu marxa enrere en les seues acusacions. Un retractació insospitada que encengué encara més les galtes del jutge que veia, davant dels seus nasos, com aquell grup de joves alegres i combatius se li escapaven de les mans. I aleshores arribà la millor imatge del dia. Perquè quan el jutge pronuncià aquella paraula -l'absolució- el somriure se li esborrà de la boca i de sobte, en un fragment de segon impagable, qui reia no era ell sinó nosaltres: els encausats i les milers de persones que els hem donat suport tot aquest temps. Ja ho diuen que qui riu últim riu millor. Doncs nosaltres, a l'espera de noves batalles, encara no hem deixat de fer-ho.

Felicitats, companys.

ATENEU POPULAR
C. Ferran 14
08520 Castellnou de Borella

cup
Candidatura d'Unitat Popular de Molins de Rei
Adreça local: C/ Verdaguor 62,
08750 Molins de Rei
Telèfon: 615 603 425
Correu: molins@cup.cat
www.molins.cup.cat

Ocell Negre
Club Independentista d'Albora i Castellnou
Sant Carles, 8. C/ Casc Antic, Hèlda
http://ocellnegre.tk

coordinadora obrera sindical
www.SINDICAT-COS.ORG

LA UNITAT A LES AULES DELS PAÏSOS CATALANS
SEPC
www.SGPC.CAT